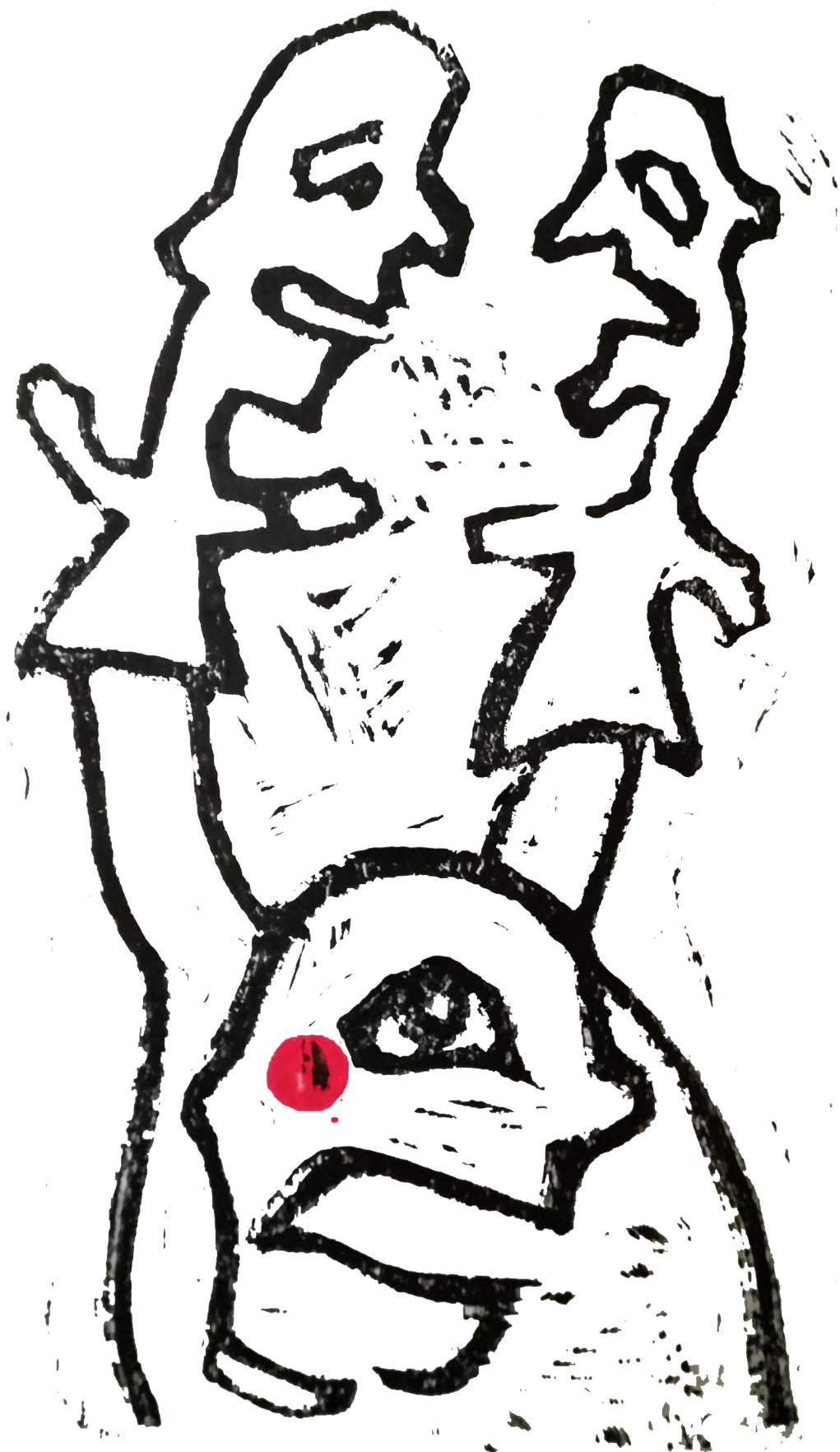

ΖΩΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ!

Γράμμα προς τ@ αγαπημέν@
ή Μικρό εγχειρίδιο για να βάλουμε τις κούκλες στη ζωή μας

Ζωή στα Χέρια Σας!

Γράμμα προς τ@ αγαπημέν@ ή

Μικρό εγχειρίδιο για να βάλουμε ζωή στις κούκλες και τις κούκλες στη ζωή μας.

Αγαπημένες, αγαπημένοι, αγαπημέν@,

Θέλουμε να σας ξανασυναντήσουμε. Θέλουμε να μην ξεχαστούμε. Θέλουμε να είμαστε κοντά σας στις δύσκολες ώρες, μέρες, μήνες. Γιατί; Διότι πάντα ήσασταν εκεί για μας και, συχνά δίχως να το ξέρετε, γίνατε ο σύντροφος στη ζωή, ο φίλος στα γέλια και στο κλάμα, ο κόσμος που μας δέχτηκε, ο κόσμος μας. Ελπίζουμε κι εσείς να νιώσατε ένα χάδι από τις κούκλες μας.

Γιορτάζοντας τη χαρά να υπηρετούμε πλάσματα της φαντασίας σας, να τα υλοποιούμε και να τα ζωντανεύουμε μπροστά στα μάτια σας, από το 2003 η Παγκόσμια Ημέρα Κουκλοθεάτρου αποτελεί την ετήσια συνάντησή μας, ένα φεστιβάλ με παραστάσεις, εργαστήρια, εκθέσεις, δρώμενα, οργανωμένο από την Ένωσή μας (UNIMA*). Έχουμε ζήσει πολύ συγκινητικές στιγμές, που μας έδωσαν δύναμη, γιατί αυτό που προκαλούσε τη συγκίνηση στο κοινό -εκτός από την τέχνη- ήταν αυτή καθεαυτή η ένωσή μας.

Δεδομένων των επιβεβλημένων συνθηκών εγκλεισμού, απαγόρευσης πολιτιστικών εκδηλώσεων και περιορισμού κατ' οίκον, για δεύτερη χρονιά δε μπορούμε να σας καλέσουμε στη γιορτή μας διαζώσης. Παρόλο που ένα έντυπο, ένα βίντεο ή μια on-line μετάδοση δε μπορεί να υποκαταστήσει -πόσο μάλλον να αντικαταστήσει- την πραγματική ουσία του θεάτρου, το κοινωνικό γεγονός και την άμεση ζωντανή εμπειρία της παράστασης, αποφασίσαμε να έρθουμε εμείς στο σπίτι σας, έστω με αυτό τον τρόπο, και να σας προσφέρουμε ένα δώρο συν-παράστασης.

Το παρόν έντυπο δεν φιλοδοξεί να είναι ούτε επιστημονικό σύγγραμμα, ούτε ακαδημαϊκό δοκίμιο, ούτε καν μία άρτια, αναλυτική προσέγγιση της τέχνης μας, κωδικοποιημένη σε οδηγίες και κανόνες. Επιθυμεί να δηλώσει το παρόν όλων μας, να εκφράσει συναισθήματα, να θυμίσει τα πάμπολλα ωφελήματα από την επαφή με τις κούκλες και να σας παρακινήσει να μοιραστείτε το πάθος μαζί μας, να φτιάξετε και να παίξετε κι εσείς δικές σας κούκλες. Δημιουργήθηκε από αυθόρμητες, εθελοντικές συνεισφορές συναδελφισσών/-ων κουκλοπαικτών/-τριών, τόσο ως μια δική μας διαδικασία συνεύρεσης, όσο και ως απεύθυνση περιεχομένου και διαδικασίας προς το ευρύ κοινό, αυτό που θα είχαμε σε μια ζωντανή γιορτή.

Ελπίζουμε σύντομα να βρεθούμε, οι κούκλες μας κι εμείς, στον φυσικό σας δρόμο. Μέχρι τότε η παράσταση είναι στα χέρια σας. Κι αν υπάρχει κάτι καλό σε όλη αυτή την κατάσταση που ζούμε, είναι η συνειδητοποίηση ότι όλοι πρέπει να συμβάλουμε στην κοινωνική διάσταση της σχέσης μας, της οποίας διακυβεύεται το μέλλον. Τα χέρια ως σύμβολο της άμεσης προσωπικής ενεργητικής εμπλοκής στα πράγματα, παίρνουν και δίνουν ζωή. Οι κούκλες τα επενδύουν με μύθο και αυτοί ο συνδυασμός είναι ζωτική ανάγκη.

Ζωή στα χέρια μας λοιπόν!

*Παρά το γεγονός ότι επαγγελματικά -με όρους αγοράς- είμαστε "ανταγωνιστές", συμμετέχουμε και βάζουμε τον καλύτερο εαυτό μας, τον κόπο και τις παραστάσεις μας αφιλοκερδώς σε κοινές, συλλογικές δράσεις σε μια προσπάθεια να καταλάβουμε κι άλλες πλευρές μας, αλλά και να δηλώσουμε ότι ο συμφεροντολογικός πραγματισμός δε μας έχει συνθλίψει. Η αυτο-οργάνωση της πράξης και οι οικογενειακές μας σχέσεις αντανakλώνται τόσο στο περιεχόμενο όσο και στην αίσθηση που αποκομίζει ο θεατής: ένα αισιόδοξο μήνυμα προς τον κόσμο. Κάνουμε τη δουλειά μας και προσπαθούμε να την κάνουμε όσο καλύτερα μπορούμε. Όχι για να είμαστε "ανταγωνιστικοί", "παραγωγικοί" ή "καινοτόμοι", αλλά γιατί μόνο έτσι μπορούμε να την κάνουμε. Οι αυτονόητες απαιτήσεις του μάλιστα απ' τον εαυτό του είναι ένα καθημερινό ζητούμενο, ένα σωτηρηρό πρακτικό και όχι ιδεολογικό πρόταγμα ενάντια σε κάθε είδους κρίση, από το κρουολόγημα έως τις κρίσεις της καπιταλιστικής οικονομίας. Ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα, αντίθετα τα μέσα αποκαλύπτουν τον σκοπό. Αυτή την αίσθηση ειλικρινούς αφοσίωσης θέλουμε να αποπνέει η γιορτή μας γιατί οι κούκλες μας το αξίζουν.

Μήνυμα της Παγκόσμιας Ημέρας Κουκλοθεάτρου 2021

Μια φορά κι έναν καιρό σ' έναν τόπο όχι μακριά από δω ζούσε ένας κουκλοπαίκτης. Είχε φτιάξει μία κούκλα με στοργή κι αγάπη που την ταξίδευε σε πόλεις και χωριά, σε πλατείες και στενά δρομάκια, σε θέατρα μεγάλα και μικρά. Μια κούκλα θαυμαστή που της έδινε και του έδινε ζωή. Όμως ήρθε μια μέρα φθινοπωρινή που η κούκλα μαράζωσε.

Μπήκε σαράκι στο ξύλο της κι άρχισε να την τρώει. Ο κουκλοπαίκτης δεν μπορούσε να τη φτιάξει, δεν ήξερε πώς, κι όπως την έβλεπε να αλλάζει, άλλαζε κι αυτός. Κλείστηκε στο σπίτι του, σφάλισε πόρτες και παράθυρα, κλείδωσε κι αμπάρωσε. Δεν μιλούσε σε κανέναν στο χωριό κι ούτε κανείς τον έβλεπε πια.

Μέχρι που κάποιος στο χωριό άκουσε τη σιωπή του, κάποιος είδε τα λουλούδια του στις γλάστρες να μαραίνονται, κάποιος ένιωσε ένα δάκρυ του να κυλά. Γιατί οι κουκλοπαίκτες, όπως μάθαμε, δεν μιλούν με τη φωνή μα με την καρδιά.

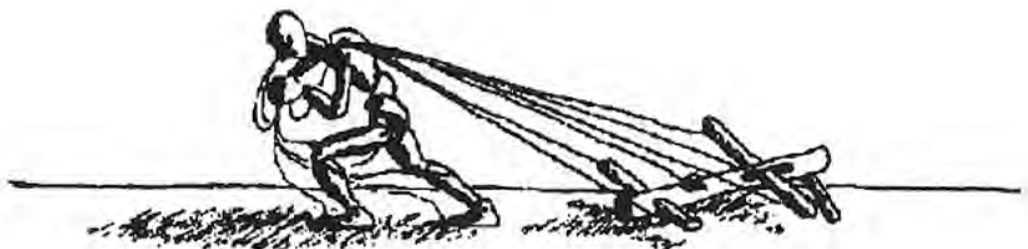
Κι έτσι ένας-ένας, χωρίς να πουν λέξη, μάζεψαν τα σύνεργά τους κι ήρθαν. Άλλος έφερε το φάρμακο για την αρρώστια, άλλος το σφυρί, άλλος το καλέμι, άλλος τις κλωστές και τα υφάσματα. Κι έτσι σιωπηλά έφτιαχνε ο καθένας κι από λίγο, ώσπου ένα πρωί η πρώτη ακτίδα του ήλιου είδε την κούκλα όπως ήταν πρώτα. Τη σήκωσαν όλοι μαζί στα χέρια και την απίθωσαν στα σκαλοπάτια του.

Κι αυτός ξύπνησε απ' τον βαθύ του ύπνο, έδιωξε τα σκοτάδια, άνοιξε αργά την πόρτα και την βρήκε εκεί να τον περιμένει. Όμορφη όπως τη θυμόταν. Με βλέμμα καθαρό κοίταξε το χωριό, ένα-ένα τα σπίτια που απλώνονταν στο λόφο, κι ήξερε πως μέσα σε κάθε σπίτι ένας φίλος, ένας αδερφός, μια αγάπη έβαλαν λίγη απ' την ψυχή τους στην κούκλα του.

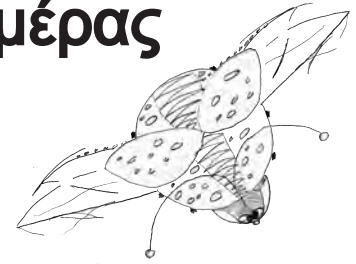
Τους ευχαρίστησε όλους και βγήκε στο δρόμο να παίξει στον κόσμο την καινούρια του παράσταση.

Πριν ενάμιση χρόνο διαγνώστηκα με λέμφωμα. Είχα ανάγκη από αίμα και συντροφιά. Η αγκαλιά της Unima μού τα έδωσε και τα δύο. Έτσι μπορώ τώρα να γράφω αυτόν τον χαιρετισμό για την οικογένειά μου, των κουκλοπαικτών, που χωρίς αυτούς το σαράκι θ' αποτελείωνε την κούκλα μου. Τους ευχαριστώ.

Αλέξης Παπαχατζής
Κουκλοπαίχτης , Κατασκευαστής κοσμημάτων

Διεθνές Μήνυμα της Παγκόσμιας Ημέρας Κουκλοθεάτρου 2021

Audrey Azoulay, Γενική Διευθύντρια της UNESCO

Η Παγκόσμια Ημέρα Κουκλοθεάτρου, που καθιερώθηκε το 2003 με πρωτοβουλία της Union Internationale de la Marionette (UNIMA – Διεθνής Ένωση Κουκλοθεάτρου), είναι μια ευκαιρία να τιμήσουμε αυτή την εξαιρετικά πλούσια και αρχαία τέχνη.

Η δεξιοτεχνία διακριτικών κινήσεων. Το παιχνίδισμα μεταξύ χειρονομίας και ψευδαίσθησης, μεταξύ σκιάς και φωτός. Η μαεστρία στα κουστούμια, τη μορφή και τη γλυπτική. Η τέχνη της δραματοποίησης, της συμπύκνωσης και του συμβολισμού. Η τεχνική αρτιότητα και η ποίηση. Η τέχνη της κούκλας είναι πανανθρώπινη. Είναι μια τέλεια τέχνη.

Παραφράζοντας τον Πωλ Κλωντέλ, οι κούκλες είναι λέξεις που δρουν. Οι κούκλες, μέσα από αυτή τη δρώσα αφήγηση, μπορούν να ενσωματώσουν το καθημερινό εξίσου καλά με μύθους και ιστορίες από πολύ παλιά. Ως ανεκτίμητη έκφραση της κληρονομιάς, η τέχνη της κούκλας –είτε ως μέρος μιας μεγαλοπρεπούς τελετουργίας, είτε τοποθετημένες μπροστά από ένα απλό παραβάν– είναι επίσης καθόλα σύγχρονες.

Αυτό επιβεβαιώνεται και από τον Αντιπροσωπευτικό Κατάλογο της Άυλης Πολιτιστικής Κληρονομιάς της Ανθρωπότητας της UNESCO, ο οποίος μέχρι σήμερα περιλαμβάνει δώδεκα διαφορετικές μορφές αυτής της τέχνης. Από το Sbek Thom της Καμπότζης στο Τσέχικο και Σλοβάκικο θέατρο μαριονέτας, κάθε μορφή αντιπροσωπεύει μια εξαιρετική συγκέντρωση δεξιοτήτας, παράδοσης και μιας κοινής κληρονομιάς που πρέπει να προστατευτεί.

Η αφοσίωση σε αυτό τον σκοπό είναι πολύ περισσότερο σημαντική σήμερα που η εύθραυστη αυτή τέχνη αντιμετωπίζει πρωτόγνωρες προκλήσεις.

Πρώτα και κύρια, η πανδημία του κορωνοϊού (COVID-19) μας υπενθύμισε πόσο πολύ έχουμε ανάγκη την επιβλητική και εμπνευσμένη δύναμη των κουκλών. Ωστόσο, ταυτόχρονα έβαλε σε κίνδυνο την επιβίωση του κουκλοθεάτρου, κλέβοντας από αμέτρητους κουκλοπαίκτες τις συνθήκες άσκησης της τέχνης τους, στερώντας τους το συχνά πολύ ασταθές εισόδημά τους. Οι προσπάθειες της UNIMA να ενισχύσει οικονομικά τους πολιτιστικούς φορείς του κλάδου είναι πολύ σημαντική και πρέπει να υποστηριχθεί ευρέως.

Πέραν όμως της κρίσης, η τέχνη του κουκλοθεάτρου αντιμετωπίζει τις ίδιες απειλές που αντιμετωπίζει η πολιτισμική ποικιλότητα εν γένει. Και για αυτή την τόσο προσωπική τέχνη, η ψηφιοποίηση της πολιτιστικής ζωής αποτελεί ειδικό κίνδυνο.

Με στόχο να σκιαγραφηθεί ένα όραμα για το μέλλον και να σκεφτούμε τρόπους ξεπεράσματος της κρίσης, τον περασμένο Απρίλιο η UNESCO ξεκίνησε τον παγκόσμιο κίνημα συζήτησης ResiliArt, το οποίο φέρνει κοντά καλλιτέχνες και επαγγελματίες του πολιτισμού για να συσχεφθούν πάνω στις προκλήσεις του κλάδου. Με την υποστήριξη της UNIMA, το 2020 έλαβαν χώρα περισσότερες από 15 συναντήσεις με ειδικούς του κουκλοθεάτρου από όλο τον κόσμο. Τώρα πρέπει να αντλήσουμε συμπεράσματα από την εμπειρία και να κινητοποιηθούμε συλλογικά για να διασφαλίσουμε την ύπαρξη, τη συνέχεια και τη διάδοση της τέχνης, να διασφαλίσουμε ότι θα συνεχίσει να μας εμπνέει.

Στην Παγκόσμια Ημέρα Κουκλοθεάτρου, η UNESCO τιμά όλους αυτούς που κρατούν αυτή την αρχαία τέχνη ζωντανή με πάθος και κουράγιο σε αυτούς τους περίεργους καιρούς.

Κεκλεισμένων των θυρών

« Τελετουργικό, τέχνη, ποίηση, θέατρο, μουσική, χορός, φιλοσοφία, επιστήμη, μύθος, θρησκεία είναι όλα εξίσου ουσιώδη για τον άνθρωπο όσο το καθημερινό του ψωμί: η αληθινή ζωή του ανθρώπου συνίσταται όχι μόνο στις εργασιακές του δραστηριότητες που τον στηρίζουν άμεσα, αλλά και στις συμβολικές δραστηριότητες που δίνουν νόημα στις εργασιακές διαδικασίες και στα έσχατα προϊόντα και ολοκληρώσεις τους.»

Λιούις Μάμφορντ

Η κατάσταση του ανθρώπου, 1944.

Κάθε χρόνο αυτήν τη μέρα, το κουκλοθέατρο και οι άνθρωποί του, απ' όποια μεριά της σκηνής και αν βρίσκονται, συναντιούνται σε μια μεγάλη γιορτή, αφιερωμένη στις κούκλες. Στις Κούκλες, τις πιστές συντρόφους της ανθρωπότητας και την πανάρχαια τέχνη τους, το κουκλοθέατρο, πάνω στην οποία γράφτηκαν όλες οι ηλικίες και οι μεταμορφώσεις του ανθρώπου και του πολιτισμού του. Φέτος η μέρα αυτή μας βρίσκει σκυμμένους με μεγεθυντικούς φακούς στα χέρια. Όχι από θλίψη ή υποταγή. Αλλά επειδή ψάχνουμε: τις γιορτές, το Κουκλοθέατρο, τα χνάρια μας στα καινούρια μονοπάτια της ανθρωπότητας.

Είναι ο δεύτερος χρόνος που δεν μπορούμε να γιορτάσουμε το κουκλοθέατρο όπως το συνηθίζαμε. Στον χρόνο που προηγήθηκε, η επιδημία επέλασε στην καθημερινότητα των κουκλοπαιχτών, όπως και στην καθημερινότητα των περισσότερων ανθρώπων. Η ζωή μας άλλαξε ριζικά.

Μαζί με μια σειρά πρωτοφανών απαγορεύσεων, απαγορεύτηκαν και οι παραστάσεις και οι πρόβες. Αλλά και οι συνελεύσεις μας ήταν πια αδύνατο να γίνουν. Οι κουκλοπαίχτες μέσα σε αυτήν τη χρονιά, μαζί με τη δουλειά τους, είδαν να χάνεται και η χαρά της επικοινωνίας, της έμπνευσης, του θεατρικού μοιράσματος, η χαρά του κουκλοπαίξιν, η χαρά του κουκλοζείν.

Στη συντριπτική μας πλειοψηφία, βέβαια δε χρειαζόμασταν διάλειμμα από τη δουλειά μας – το αντίθετο μάλλον. Αδημονούσαμε να δουλέψουμε περισσότερο κάθε φορά σ' ένα τοπίο που κάθε άλλο παρά ευνοϊκό ήταν. Πίσω από κάθε παράσταση κρυβόταν ένας πολύ προσωπικός αγώνας. Ωστόσο η κοινότητα των κουκλοπαιχτών, με αίσθημα σεβασμού και υπευθυνότητα, τήρησε όλα τα μέτρα για τον περιορισμό της διασποράς του ιού. Αλλά και με αίσθημα αλληλεγγύης προχώρησε σε κουβέντες πάνω στην καινούρια κατάσταση, δράσεις, διεκδικήσεις, έμπρακτη στήριξη συναδέλφων.

Μαζί με τους εργαζόμενους στον πολιτισμό μοιραστήκαμε αγωνίες, προβληματισμούς και διεκδικήσεις ακόμα και για τα αυτονόητα της επιβίωσής μας, μέσα σε μια πρωτοφανή συνθήκη υγειονομικής αλλά και εργασιακής ανασφάλειας, για το σύνολο σχεδόν των ανθρώπων του πολιτισμού.

Διαδικτυακές συνελεύσεις, ομάδες εργασίας, ταμείο αλληλεγγύης. Το αίσθημα ευθύνης μας, επεκτείνεται και πέρα από την τήρηση των υγειονομικών πρωτοκόλλων. Η φροντίδα, το ενδιαφέρον, η συνύπαρξη, η συνδιαλλαγή έστω και σε αυτές τις συνθήκες, μπήκαν στο επίκεντρο. Το περασμένο καλοκαίρι ζήσαμε το άνοιγμα του συνόλου των υπηρεσιών, όπως η εστίαση, ο τουρισμός, οι αθλητικές διοργανώσεις, (σε πολλές περιπτώσεις χωρίς τήρηση μέτρων), αλλά είδαμε τον πολιτισμό να παραμένει στον γύψο.

Και ακόμα χειρότερα, υποστήκαμε τις συνέπειες της βαθιάς άγνοιας του πολιτιστικού τοπίου της χώρας από το αρμόδιο Υπουργείο.

Μέσα από ένα εγκληματικό σχεδιασμό, η Τέχνη συνολικά μετατρέπεται σε δραστηριότητα μόνο για επιχορηγούμενες - από το κράτος- ομάδες. Οι ελάχιστες επιδοτήσεις που δίνονται σε θιάσους, συνθέτουν το τοπίο ενός ανταγωνιστικού και κρατικοδίαιτου πολιτισμού. Μια απευθείας βολή στο ελεύθερο θέατρο, που έκανε χρόνια να ορθοποδήσει στον τόπο μας. Τα μεγάλα και χρόνια προβλήματα της υποχρηματοδότησης αλλά και της ανασφάλιστης εργασίας, σκοντάφτουν σε ειρωνικές και απαξιωτικές δηλώσεις από μέρους των αρμοδίων. Τα σωματεία και οι σύλλογοι ουδέποτε καλούνται σε οργανωμένο και ανοιχτό διάλογο για την επίλυση των σύνθετων προβλημάτων που γεννά η συγκυρία.

Αντίθετα η ψηφιοποίηση του κοινωνικού και πολιτιστικού πλέγματος, αποτελεί ξεκάθαρα προτεραιότητα για τους ιθύνοντες. Τα χρήματα που δίνονται για ψηφιακές δράσεις είναι υπερπολλαπλάσια και δημιουργείται τομέας ψηφιακού πολιτισμού, χωρίς να έχει προηγηθεί καμία κουβέντα και χωρίς να έχει εκφραστεί συνολικά η γνώμη των εργαζόμενων του πολιτισμού, τόσο για το σύνθετο πρόβλημα των πνευματικών δικαιωμάτων, όσο και για τις νέες εργασιακές απαιτήσεις (αλλαγή πόστων).

ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΜΕΤΑ

Με κόπους και μεγάλη αφοσίωση χρόνων από μια χούφτα ανθρώπους, το τοπίο της εγχώριας κουκλοθεατρικής παραγωγής / σκηνής είχε αρχίσει να θυμίζει κήπο που ανθίζει. Το κουκλοθέατρο ήταν ένα κλωναράκι που μόλις είχε ανθίσει στη χώρα. Κουκλοπαίχτες γέμιζαν δρόμους και πλατείες, θεατρικές και σχολικές σκηνές και τελευταία ακόμα και μεγάλης κλίμακας θεατρικές σκηνές, σχεδόν σε όλη την ελληνική επικράτεια. Πολλοί θίασοι είχαν αρχίσει να διακρίνονται στο εξωτερικό μέσα από τη συμμετοχή τους σε διεθνή φεστιβάλ! Και βέβαια οι κατακτήσεις αυτές δεν επιτεύχθηκαν με κρατικό χρήμα. Η κουκλοθεατρική σκηνή της χώρας αποτελείται άλλωστε, κυρίως από μικρές ομάδες και ολιγομελείς θιάσους που βασίζονται κυρίως στις δυνάμεις τους! Ο χώρος μας άνθισε μέσα από τους προσωπικούς μας αγώνες, τη δύναμη των συναδερφικών μας σχέσεων, την αλληλοβοήθεια, την αυτοχρηματοδότηση, τη ζωντανή σχέση μας με το κοινό και τη βαθιά ανάγκη μας να μοιραστούμε με όσο περισσότερο κόσμο μπορούμε την τόσο αστείρευτη, αν και υποτιμημένη, Τέχνη μας.

Ένα χρόνο μετά όμως...

Οι απώλειες στην κουκλοθεατρική ζωή της χώρας είναι πια εμφανείς. Οι λιγοστοί χώροι κουκλοθεάτρου έκλεισαν ή κινδυνεύουν να κλείσουν. Οι νεότεροι στον χώρο, χωρίς εργασιακές συμβάσεις ή χρόνια προϋπηρεσίας, μένουν ξεκρέμαστοι, αλλά ακόμα και οι χρόνια επαγγελματίες επανεξετάζουν τα ενδεχόμενα της αλλαγής επαγγέλματος με τρόπο. Το ούτως ή άλλως προβληματικό τοπίο στην επαγγελματική εκπαίδευση των νέων κουκλοπαιχτών μοιάζει με καμένη γη.

Οι κουκλοπαίχτες και το κουκλοθέατρο ένα χρόνο τώρα πλήττονται ακραία.

ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑ ΤΕΛΟΣ

Η ψηφιακή παράσταση λοιπόν, με τις ευλογίες της πολιτείας μπαίνει προκλητικά στο προσκήνιο. Η πρόκληση έχει δύο όψεις. Από τη μια παρουσιάζεται σαν μονόδρομος στην επαφή με την δουλειά μας. Από την άλλη εκπαιδεύει το κοινό σε μια καινούρια διαδικασία παρακολούθησης παραστάσεων.

Η οικονομική ισοπέδωση αμβλύνει τις αντιστάσεις των επαγγελματιών και από την άλλη η κοινωνική αποστέρηση αυξάνει την ανάγκη για νέα μοντέλα κατανάλωσης καλλιτεχνικού προϊόντος. Το πρόβλημα είναι σύνθετο και δε μοιάζει πρόσκαιρο.

Πάμε λίγο πίσω, για να παρατηρήσουμε ...

Το κουκλοθέατρο, όπως και όλες οι παραστατικές τέχνες, προέρχεται από την κοινή μήτρα της αρχέγονης ιεροτελεστίας. Την καθιερωμένη και οργανωμένη έκφραση της σχέσης των ανθρώπινων κοινοτήτων με το υπερβατικό, το ανεξήγητο, με το ίδιο τελικά το μυστήριο της ζωής. Μια σχέση που συμπυκνώθηκε μέσα στους αιώνες και προσαρμόστηκε στις κοινωνικές πραγματικότητες ανά τον κόσμο. Παρά την εναλλαγή των ιστορικών δεδομένων κάθε εποχής, το κουκλοθέατρο σαν κομμάτι του θεάτρου, δεν έχασε ποτέ την γενεσιουργό του σύνδεση με τα πρωταρχικά νοήματα. Αυτά που φανερώνονται κατά την ένωση των ατόμων σε μια ενιαία ταυτότητα που υπάρχει τουλάχιστον όσο διαρκεί η παράσταση, την ταυτότητα του κοινού.

Έρωτας, θάνατος και αναγέννηση, πόλεμος, απώλεια, πένθος, αδικία, κοινωνική κριτική και σάτιρα. Η αναπαράσταση σαν ένας μεγεθυντικός φακός, επιτρέπει στο κοινό να παρατηρήσει, να βιώσει ασφαλώς, να θεραπεύει, όπως δεν μπορεί στην καθημερινότητά του.

Μέσα στον ιερό χρόνο όπου για λίγο τα πάνω θα έρθουν κάτω, η κοινότητα ως τέτοια, θα συμπάσχει σιωπηλά και ταυτόχρονα θα μετέχει στο μυστήριο της αναπαράστασης που σήμερα καλούμε παράσταση.

Το μυστήριο αυτό όπως και κάθε μυστήριο προϋποθέτει την ταυτόχρονη φυσική παρουσία κοινού και συντελεστών στον ίδιο χώρο – μπορείτε να φανταστείτε έναν γάμο όπου ο γαμπρός και η νύφη

βρίσκονται σε διαφορετικούς χώρους ;

Κι αυτό, γιατί η πρωταρχική λειτουργία του είναι να μπορεί μέσα από την πολλαπλή θέαση να προσφέρει τόσο ατομικά βιώματα σε κάθε θεατή, όσο και να ενώσει το κοινό σε μια συλλογική και ενοποιημένη εμπειρία- αυτή του κοινού που κορυφαία της έκφραση είναι το χειροκρότημα. Μέσα από την ενοποιητική, ατομική και ταυτόχρονα συλλογική μαρτυρία μιας αναπαράστασης, το άτομο συνδέεται με τα νοήματα αφενός ως προς τον εαυτό του και το σύνολο, και αφετέρου ως προς τον εαυτό του ως μέρος του συνόλου. Και για αυτό, το θέατρο είναι μια αναπαράσταση γεγονότων που δημιουργεί γεγονότα. Ή αλλιώς, ένα κλειδί που ανοίγει πολλές πόρτες ταυτόχρονα.

Πολύ συχνά η παράσταση εντάσσεται στα πλαίσια της γιορτής κοινοτήτων, (εναλλαγή εποχών, μνήμη προγόνων, σχολικές παραστάσεις) ή κάποιας κοινωνικής διαμαρτυρίας ή παράγει συνευρέσεις ομαδοποιήσεων, όπως π. χ στα φεστιβάλ και έτσι λειτουργεί καταλυτικά στη δημιουργία δεσμών (bonding) μεταξύ προσώπων και κοινοτήτων.

Τέλος, το θέατρο σε όλες του τις μορφές είτε σαν παιχνίδι είτε σαν παράσταση, αναγνωρίζεται σαν πολύτιμο εκπαιδευτικό εργαλείο. Μέσα από την εγγύτητα του βιώματος, την εναπόθεση ψυχικού και διανοητικού φορτίου σε ρόλους και πλήθος άλλων λειτουργιών, βοηθά εκπαιδευτικές και θεραπευτικές κοινότητες στο έργο τους. Και γι' αυτό εντάσσεται και στο εθνικό αναλυτικό πρόγραμμα σπουδών!

Βέβαια, με αφορμή την πανδημία ζούμε μια ακραία αλλαγή των πρωταρχικών αντιλήψεων πάνω στην λειτουργία των σχέσεων, του ατομικού και του συλλογικού, των ίδιων των πρωταρχικών βιωμάτων του ερωτά και του θανάτου. Τα νούμερα και οι αλγόριθμοι έχουν εισβάλει στη ζωή μας, απομαγικοποιώντας ακαριαία κάθε μυστήριο, κάθε τελετή, κάθε συν- βίωση της ζωής.

Σε αυτήν τη συνθήκη όλα τα παραπάνω έρχονται να αντικατασταθούν από ένα ψηφιοποιημένο θεατρικό υποκατάστατο, που καμιά σχέση δεν μπορεί να έχει με τη θεατρική παράσταση. Το ψηφιακό θέατρο.

Τι είδους γεγονότα όμως μπορούν να παραχθούν στα σαλόνια και τους καναπέδες μας, που να βρίσκονται στην υπηρεσία της κοινότητας, όπως πάντα ήταν το θέατρο;

Το πιο κοντινό παράδειγμα θα ήταν ο μύθος ή το παραμύθι. Πόσοι όμως αλήθεια προτιμούν πια να αφηγηθούν στα παιδιά τους ένα παραμύθι, δεδομένης και της απόστασης των παππούδων, των τελευταίων φορέων της προφορικής παράδοσης;

Η πλειοψηφία προτιμά να βρεθεί σε μια τηλεαίθουσα και να αντικρίσει την οθόνη αντί για τα παιδικά μάτια. Άλλωστε, μια ψηφιακή παράσταση του Royal Ballet Theatre μετράει πια περισσότερο από την Κοκκινোসκουφίτσα. Το home cinema και η τηλεόραση είναι μια δυνατότητα που είχαμε και πριν την πανδημία .

Σήμερα όμως τη βλέπουμε να επεκτείνεται τερατωδώς. Live streaming και κάθε είδους τηλεκδηλώσεις κατακλύζουν το διαδίκτυο. Μπορεί όλα αυτά να μας προσφέρουν κάποιες ποιοτικές ταινίες ή άλλα events, αλλά ας είμαστε ξεκάθαροι, είναι μια ατομική απόλαυση. Ενώ η Θεατρική πράξη είναι ένα κοινωνικό γεγονός.

Αυτό που δεν είναι ξεκάθαρο, είναι το αν μετά από την ισοπέδωση των καθημερινών μας έξεων, το θεατρικό γεγονός θα προτιμάται έναντι του ψηφιακού του κλώνου. Σαν επαγγελματίες κουκλοπαίχτες δεν έχουμε κανένα λόγο να προτιμούμε την ψηφιακή παράσταση. Η παράγωγή μιας ποιοτικής ψηφιακής παράστασης προϋποθέτει τη δουλειά περισσότερων τεχνικών και μάλιστα καινούριων ειδικοτήτων, παρά καλλιτεχνών. Οι περιορισμοί (μάσκες, αποστάσεις) δυσχεραίνουν σοβαρά το αποτέλεσμα και τη διαδικασία. Οι θεατές παρακολουθούν με μικρότερο ή και καθόλου εισιτήριο. Χορηγούμενες σελίδες, διαφημίσεις στα site, «κοινωνική» ιδρύματα, μπαίνουν όλα στο παιχνίδι, που δεν μοιάζει πια και τόσο θεατρικό. Περιορισμοί, αυξημένες τεχνικές απαιτήσεις και λιγότερα έσοδα για τους δημιουργούς λοιπόν, συνθέτουν μια ξεκάθαρα αρνητική εξίσωση για εμάς.

Να μην ξεχνάμε βέβαια ότι η απελευθέρωση του χώρου μέσα από την ψηφιοποίηση ανοίγει τη δυνατότητα για περισσότερες θεάσεις, από διαφορετικά σημεία, και άρα περισσότερα κέρδη με φθηνότερα εισιτήρια. Μόνο όμως σε όσους λίγους

έχουν την υποστήριξη για τέτοιες διοργανώσεις, γεγονός που αυξάνει τη συσσώρευση του πλούτου στους μεγάλους και εξαφανίζει τους μικρούς θιάσους. Το ψηφιακό προϊόν δε, μένει εκεί υποβαθμίζοντας την αξία της ίδιας της ύπαρξής μας.

Η συζήτηση για τα πνευματικά δικαιώματα είναι πολύπλοκη και ακανθώδης για τις κοινότητες των δημιουργών. Πολλοί θέλουν να απολαμβάνουν δωρεάν ψηφιακά προϊόντα, αλλά λίγοι είμαστε διατεθειμένοι να τα παράξουμε.

Έπειτα αν δούμε αυτό το παράδοξο σκηνικό που συνθέτει η αναμετάδοση μιας παράστασης από ένα άδειο θέατρο, παρατηρούμε μια θαυμάσια συμπίκνωση. Η θεατρική παράσταση τελείται υπό την εξαφάνιση του δημόσιου και του συλλογικού, την εξαφάνιση της ίδιας της λειτουργίας του κοινού. Ο κοινωνικός κατακερματισμός επιτελείται με δόσεις μοναχικής απόλαυσης, σε αποστειρωμένο περιβάλλον, με απαραίτητη τη χορηγία και κορυφώνεται με τον καθένα να χτυπά παλαμάκια μόνος, στο σπίτι. Μόνο που αυτό δεν είναι χειροκρότημα.

Το χειροκρότημα σαν ολοκλήρωση, είναι μια κορυφαία στιγμή πολιτισμού, συλλογικής έκφρασης, ενοποιητικής μέθεξης, που ξεσπά καταιγιστικά ή όχι, πάντως εκφράζει τη συλλογική φωνή την οποία συστηματικά εκπαιδευόμαστε να ξεχνάμε. Εκπαιδευόμαστε λοιπόν και εκπαιδεύουμε το κοινό μας στην μοναχική απόλαυση, στην απενοχοποίηση του ατομικισμού, μέσα από τη συμμετοχή σε ψηφιακές κοινότητες, όπου δεν είμαστε παρά ένα ακόμα view, ένα ακόμα όνομα ανάμεσα σε άλλα ονόματα.

Σε μια αποπροσωποποίηση της δημιουργίας, της συμμετοχής, της επικοινωνίας, που δεν μπορεί να παράξει αλλαγές - έσω ή έξω - παρά μόνο να κάνει ίσως άλλο ένα βράδυ υποφερτό, χωρίς αγανάκτηση, η Τέχνη λειτουργεί σαν ηρεμιστικό.

Κι εδώ έρχεται η εύλογη αγωνία!

Θα είναι άραγε στο άμεσο μέλλον η μεσολάβηση της οθόνης/ τεχνολογίας απαραίτητη προϋπόθεση για την ανθρώπινη επικοινωνία; Ακόμα και αν οι άνθρωποι βρίσκονται στον ίδιο χώρο;

Η κυρίαρχη αφήγηση για την επιτυχία των παραδειγμάτων της ψηφιοποίησης της τέχνης και της εκπαίδευσης αυτό υποδεικνύει. Έπειτα η εμμονή των αρχών να κρατούν κλειστά τα θέατρα και συνολικά τους χώρους πολιτισμού, ενώ άλλοι τομείς λειτουργούν (π. χ τα θέατρα δεν ανοίγουν

όταν ανοίγει η εστίαση) γεννά αγωνιώδη ερωτήματα!

Γιατί θεωρείται ο πολιτισμός εστία υπερμετάδοσης, ενώ είναι πολύ πιο απλό να ληφθούν μέτρα στα θέατρα απ' ό,τι φερειπείν στα αεροπλάνα ; Τι το τόσο επικίνδυνο ελλοχεύει στη θεατρική πράξη; Εμείς πιστεύουμε ότι η θεατρική πρακτική μπορεί να λειτουργήσει στην υπηρεσία της υγείας των ανθρώπων και των κοινωνιών. Αντίθετα, οριζόντιες και συλλήβδην απαγορεύσεις δεν φαίνεται να έχουν βοηθήσει τη συνολική θωράκιση της υγείας των ατόμων και των κοινωνιών.

Κι ενώ το Κράτος δεσμεύει τη δημόσια σφαίρα σε μια πρωτοφανούς διάρκειας κατάσταση έκτακτης ανάγκης, δεν πράττει ούτε τα στοιχειώδη για να πάψει αυτή να υπάρχει. Υποβάθμιση και υποχρηματοδότηση της δημόσιας υγείας, αστυνόμευση και απαγορεύσεις φέρνουν την κοινωνία στα όρια των αντοχών της. Οι θεσμοί προτείνουν ξεκάθαρα: η επιβίωση μας εις βάρος της ίδιας της ζωής μας. Είμαστε υποψήφια νούμερα για επίδοξες στατιστικές. Σπίτι δουλειά, δουλειά σπίτι, αν είσαι τυχερός. Ή μόνο σπίτι. Η ανασφάλεια δεσπόζει κυρίαρχη σε όλα τα πεδία. Οι ατελείωτες απαγορεύσεις δημιουργούν τρύπες, κενά κι ελλείψεις, κι ένας μόνο τομέας μπορεί να τις καλύψει. Η κατανάλωση. Πιο συγκεκριμένα η τηλεκατανάλωση.

Και η τέχνη; Ο πολιτισμός; Το κουκλοθέατρο; Περισσεύει; Όχι, όσο ανήκει στην οικογένεια των τηλεπροϊόντων. Όσο παραμένει ένας φτωχός συγγενής παραπεταμένος σε κάποιον καναπέ, δίπλα σε πιτζάμες. Όσο δεν αμφισβητεί τα νέα μοντέλα παράγωγης - κατανάλωσης.

Από που θα αντλήσουν δύναμη όμως και κουράγιο οι κοινότητες των ανθρώπων που δοκιμάζονται, αν όχι από την Τέχνη; Που θα βρουν έναν καθρέφτη να καθρεφτίσει την ομορφιά και τα ψεγάδια τους, αν όχι στο θέατρο; Πώς θα καλλιεργηθούν αξίες και θα δημιουργηθούν ασφαλή περιβάλλοντα για ελεύθερη έκφραση, για διακίνηση ιδεών, παρακαταθήκες για τις επόμενες γενιές; Πού θα συμβούν όλα αυτά; Στις μοναχικές θεάσεις; Στις οθόνες; Στα σαλόνια μας;

Το θέατρο και η τέχνη ως αναπόσπαστο κομμάτι της δημόσιας ζωής έχουν τη δύναμη να στρέψουν τα βλέμματα και τις καρδιές των ανθρώπων γύρω από τις κινητήριες δυνάμεις του Μύθου και της Ιστορίας, να ενδυναμώσουν την αντίληψη, την παιδεία, τα αντανakλαστικά των κοινοτήτων.

Το κουκλοθέατρο μέσα από τη βαθιά του σύνδεση με το αρχεγονικό παιχνίδι ζωής και θανάτου, με τη συμβολική του δύναμη, τον σατυρικό του κορμό αλλά και τη συγγένειά του με το υλικό των παιδικών ονείρων, με το παραμύθι και την προφορική παράδοση στις φλέβες του, έχει δύναμη. Μια δύναμη που είναι στην υπηρεσία της υγείας των κοινωνιών. Ή για να το πούμε αλλιώς, δεν υπάρχει υγεία χωρίς Τέχνη και χωρίς ελευθερία.

Ας μην ξεχνάμε ότι μετά από ένα συγκλονιστικό χρόνο, που έφερε τόσο θάνατο και ανατροπές, η ψυχική ανθεκτικότητα των ανθρώπων έχει μειωθεί σοβαρά. Ο νους και η ψυχή μας χρειάζονται καταφύγιο και αυτό το καταφύγιο είναι η Τέχνη. Από κει θα αντλήσουν οι άνθρωποι κουράγιο, έμπνευση, στοχασμούς, ώστε να συνεχίσουν να συνδέονται με τη ζωή και τα νοήματά της. Να συνεχίσουν να υπάρχουν με αξιοπρέπεια σαν σύνολα και σαν άτομα, σε μια ζωή άξια να βιωθεί.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

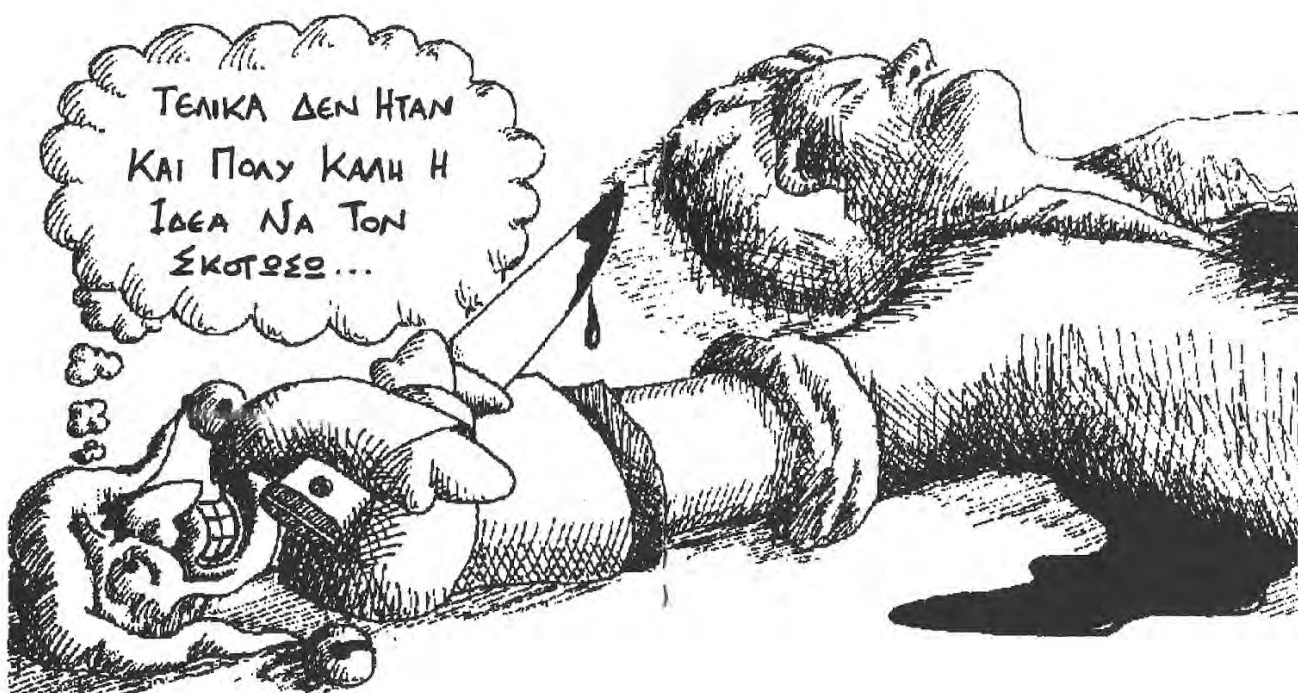
Είναι πια ξεκάθαρο ότι βρισκόμαστε μπροστά στην αναδιάρθρωση ενός συστήματος που επί σειρά ετών βρισκόταν σε κρίση. Και η αναδιάρθρωση αυτή περνά πάνω από την ισοπέδωση το πολιτισμού και της εκπαίδευσης, όπως τα ξέραμε. Κι αυτό γιατί αυτοί, είναι οι δυο τομείς της κοινωνικής ζωής που παράγουν (τέχνη) και αναπαράγουν (εκπαίδευση) την ανθρωπινότητα, το ser humano ή αλλιώς το να είσαι ανθρώπινο ον. Η επέλαση της νέας εποχής μέσα από την αποδόμηση του ανθρώπινου όπως το ξέραμε, ανοίγει το δρόμο για την κυριαρχία της ψηφιακή

μηχανής. Στην αποδόμηση αυτή ο πολιτισμός και η εκπαίδευση έχουν κεντρικό ρόλο. Μέσα από το τέλος της βιβλιοθήκης, του ωδείου, του θεάτρου, του Πανεπιστημίου, όπως τα ξέραμε, όπως κατακτήθηκαν, τελειώνει και ο άνθρωπος, όπως τον ξέραμε. Η ιστορική συγκυρία είναι πολύ σημαντική.

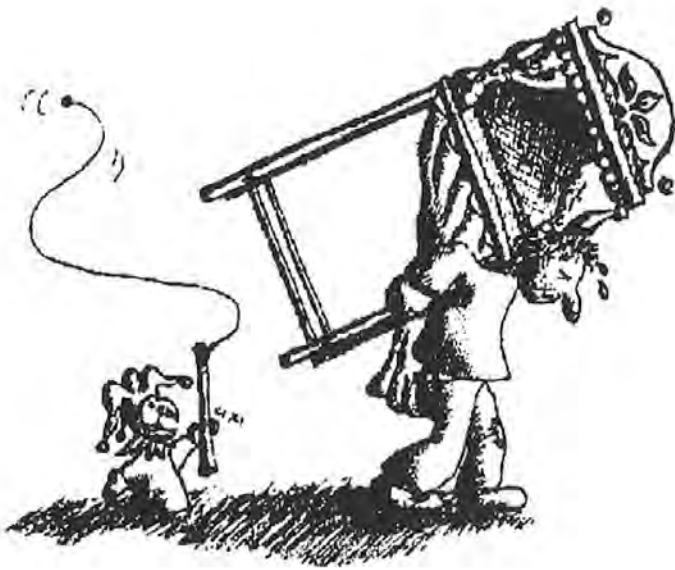
Το αν η καινούρια μηχανή θα γίνει πιο ανθρώπινη ή οι άνθρωποι πιο μηχανές, είναι στα χεριά των κοινωνιών. Ακόμα κι αν η μηχανή μπορεί να παράξει Τέχνη, δεν μπορεί να την απολαύσει και για αυτό το κοινό πάντα θα κατέχει σημαντικό ρόλο σε αυτήν τη μάχη. Εμείς οι κουκλοπαίχτες, με τις ταυτότητες της Τέχνης αλλά και της Εκπαίδευσης ραμμένες πάνω στο κουκλοθέατρο, ταπεινοί εργάτες της τέχνης που κουβαλάμε, συναισθανόμαστε αυτήν την ευθύνη. Και γι' αυτό επιθυμούμε να κρατάμε ανοιχτή τη γέφυρα επικοινωνίας με το κοινό, που στερείται τη συμμετοχή σε μια αυθεντική, μη διαμεσολαβημένη και ελεύθερη πολιτιστική ζωή. Όπως ακριβώς κρατάμε ζεστές και τις συναδερφικές μας σχέσεις. Μαζί με την Τέχνη μας, το κουκλοθέατρο, τέχνη της ευελιξίας, τέχνη εξοικειωμένη με τους σκηνικούς μετασχηματισμούς όσο και με τις χαμηλού κόστους παραγωγές, αλλά και με ιστορία συμμετοχής σε κοινωνικούς αγώνες, είμαστε εδώ.

Κοιτάζοντας τη «φύση», την ιστορία και την αξία της τέχνης μας, δυναμώνουμε τη φωνή μας, μέσα από την ίδια τη δουλειά μας και στεκόμαστε στο ύψος μας. Είμαστε εδώ. Ζωντανές και ζωντανοί, πίσω από τις κούκλες. Ψάξτε μας και θα μας βρείτε.

-Το κουκλοθέατρο λειτουργεί καταπραϋντικά και θεραπευτικά: φέρνει τους φόβους και τις αγωνίες μας σε μια κλίμακα ή μια συμβατική μορφή όπου μπορούμε έως και να γελάσουμε μαζί τους-

Προσωπικές εμπειρίες κουκλοπαιχτών

Τα παιδιά χρειάζονται το ζωντανό κουκλοθέατρο

Η απόσταση και ο περιορισμός που βιώνουμε σε ακραίο βαθμό όλο αυτό το διάστημα, γιγαντώνει την λαχτάρα για επαφή. Υπάρχει ακόμα μεγαλύτερη ανάγκη τώρα για ζωντανό κουκλοθέατρο και γνωρίζουμε ότι μπορεί να λειτουργήσει θεραπευτικά. Ιδιαίτέρως τα παιδιά, είναι βάρβαρο να το στερούνται τώρα που το χρειάζονται ακόμα περισσότερο, καθώς παλεύουν να διαχειριστούν τα έντονα συναισθήματα που νιώθουν και να αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες που βιώνουν λόγω της κατάστασης.

Σε όλες τις πολιτιστικές εκδηλώσεις που κατάφεραν να πραγματοποιηθούν ζωντανά την περίοδο της πανδημίας, οι καλλιτέχνες, οι διοργανωτές και το κοινό αποδείξαμε ότι μπορούμε να φροντίσουμε να λειτουργήσουν οι χώροι πολιτισμού χωρίς να γίνουν εστίες μετάδοσης. Δεν υπήρξε ποτέ κρούσμα που να συνδέεται με πολιτιστική εκδήλωση και γνωρίζουμε ότι σε άλλες χώρες λειτουργούν οι χώροι πολιτισμού, τηρώντας τα απαραίτητα υγειονομικά πρωτόκολλα. Αρκεί να βάζουμε ψηλά σαν προτεραιότητα το να καταφέρουμε να βρούμε τον τρόπο.

Για τη δυνατότητα παραστάσεων στα σχολεία, δυστυχώς δεν έχει δοθεί σαφής οδηγία στους εκπαιδευτικούς για τον τρόπο που μπορούν να δέχονται τους θιάσους. Υπάρχουν εκπαιδευτικοί που αναγνωρίζουν πόσο σημαντικό είναι για τα παιδιά να παρακολουθήσουν και φέτος παραστάσεις, έχουν τον κατάλληλο χώρο, τον τρόπο και τη διάθεση να συνεργαστούν με τους θιάσους ώστε να τηρηθούν τα μέτρα προφύλαξης, όμως διστάζουν να το τολμήσουν καθώς δεν καλύπτονται νομικά λόγω ασάφειας των σχετικών εγκυκλίων.

Ελπίζουμε σύντομα να αναγνωριστεί η αναγκαιότητα και να οριστεί το κατάλληλο πλαίσιο ώστε να μπορέσουμε να σας συναντήσουμε ξανά στα σχολεία και τα θέατρα. Ή έστω στις αυλές των σχολείων και τα πάρκα.

Δ.Κ

"Μπαμπά φέρε την πολική"

Μια ιστορία για το παιχνίδι με κούκλες με τα παιδιά μας.

Η πολική είναι μια κούκλα που αγόρασα από την Ιταλία, όταν ήμουν έγκυος στον γιο μας τον Ορφέα.

Τότε δε φανταζόμουν ότι θα γινόταν η καλύτερη φίλη του, αλλά κι ένας τρόπος να μας λέει τα εσώψυχά του.

Μπορεί να είμαστε κουκλοπαίχτες στην οικογένεια, αλλά με την πολική παίζουμε χωρίς όρια και περιορισμούς.

Η σχέση ξεκίνησε από τότε που ήταν μωράκι. Όντας περιοδεύων θίασος, ταξιδεύαμε πολύ και παίρναμε πάντα μαζί το γιο μας.

Η πολική ήταν κι αυτή πάντα μαζί μας, να μας θυμίζει ότι κάθε μέρος είναι σπίτι μας.

Έκτοτε ο Ορφέας, σχεδόν 6 σήμερα, την αναζητά το πρωί μόλις ξυπνήσει, το βράδυ πριν κοιμηθεί και μέσα στη διάρκεια της ημέρας.

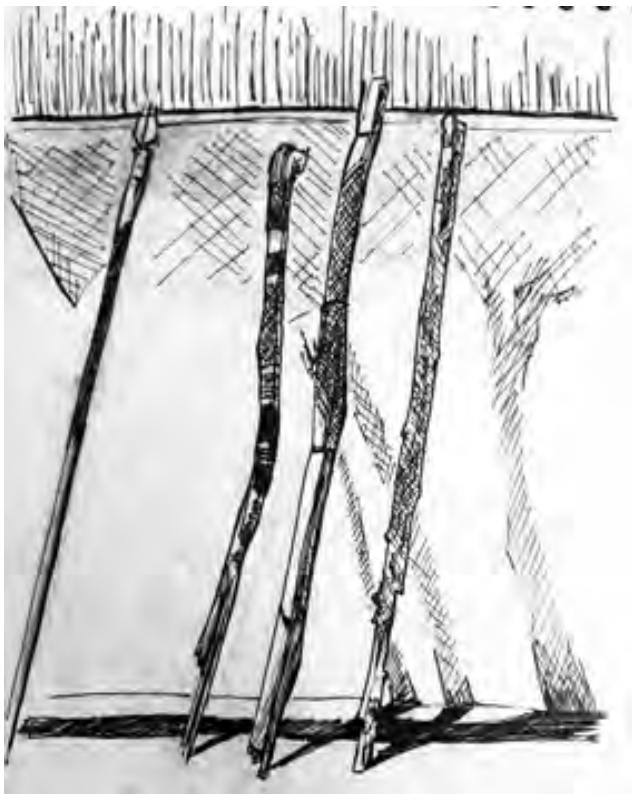
Σαν μητέρα δεν τον έχω ακούσει ποτέ να ξεκαρδίζεται τόσο πολύ, όσο με την πολική.

Δεν έχω βρει άλλο μέσο για να εκφράζεται τόσο, όσο με την πολική.

Γι' αυτό και η ευχή μου για όλους τους γονείς, είναι να παίζουν με τα παιδιά τους, έχοντας ως βοηθό την κούκλα. Κι αν ντρέπομαι και δεν ξέρω από πού να ξεκινήσω ή αν μου φαίνεται αρκετά περίεργο να δίνω φωνή σε ζώα, κούκλες και αντικείμενα, ας πάρω ένα από αυτά στο χέρι κι ας το κοιτάξω βαθιά και θα μου δείξει το δρόμο. Ίσως να είναι μια κούκλα κουκουβάγια και κοιτώντας αυτή και το παιδί να αρχίζω να σιγοτραγουδώ "πάνω στη βελανιδιά κάθεται μια κουκουβάγια..." Κι αυτό θα με πάει σε κάτι άλλο και η σχέση θα αρχίσει να χτίζεται. Η μικρή μας κόρη, η Μυρτώ, καλούσε την κουκουβάγια από μωρό αποκαλώντας τη Βάβα, το ίδιο και με το παπύ αποκαλώντας το Πάπα.. Πολλές είναι οι φορές που από μωρά τα παιδιά μας δείχνουν το δρόμο, αρκεί να τους αφήσουμε το χώρο και να 'μαστε διατεθειμένοι να μπούμε σε παιχνιδιάρικη διάθεση.

Τα παιδιά έχουν περισσότερο ανάγκη από άλλοτε να συνδεθούν με τους γονείς τους και με τους ενήλικες γενικότερα. Ας τους δώσουμε αυτή την ευκαιρία, που για εμάς τους ίδιους είναι ακόμη μεγαλύτερη.

Ε.Κ

-Το κουκλοθέατρο απαιτεί και προτάσσει ένα πολιτισμό της υπευθυνότητας και της αυτοθυσίας στο έπακρο του οποίου ίσως υπολειπόμαστε, αλλά μας είναι αδιανόητο να μην προσπαθούμε. Για τους κουκλοπαίχτες που βρισκόμαστε στην υπηρεσία άψυχων αντικειμένων προκειμένου να ζήσουν ως υποκείμενα, οι αυτονόητες απαιτήσεις του μάστορα απ' τον εαυτό του είναι ένα καθημερινό ζητούμενο, ένα σιωπηρό πρακτικό και όχι ιδεολογικό πρόταγμα ενάντια σε κάθε είδους κρίση, από το κρυολόγημα έως τις κρίσεις της καπιταλιστικής οικονομίας.-

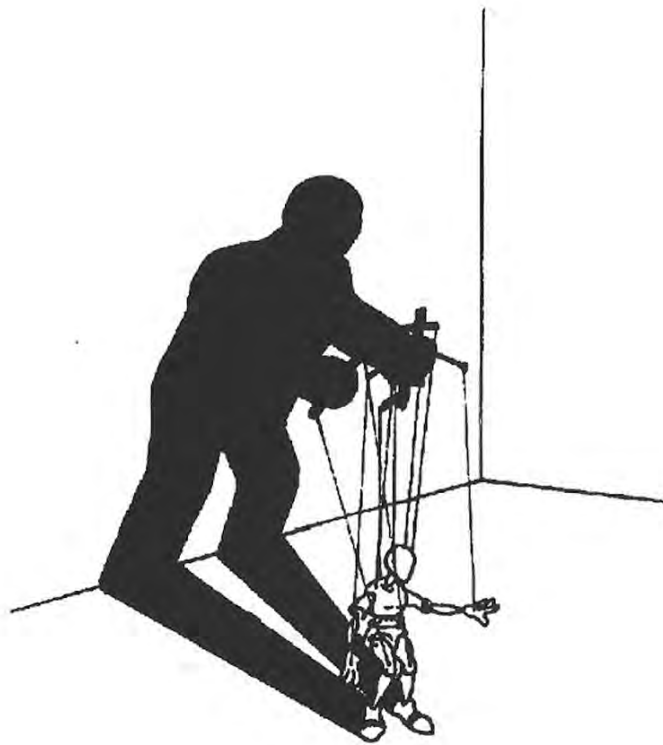
ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΨΥΧΗΣ

Αν με ρωτήσεις από πότε γνωριζόμαστε θα σου πω από πάντοτε. Και το δικό μου πάντοτε και το δικό της τότε. Δεν υπήρχε καμία φάση της ζωής μου που να μην ήταν στο πλευρό μου, με το δικό της τρόπο. Με το κουκλοθέατρο γεννήθηκα, μεγάλωσα, ταξίδεψα, έμαθα, έπαιξα, δημιούργησα, αισθάνθηκα. Και όταν εγώ το «άφησα», οι κούκλες υπομονετικά μου έδωσαν χώρο, μα ποτέ δε με εγκατέλειψαν μέχρι να με βρούνε πάλι έτοιμη να συνομιλήσω, με τον τρόπο μου και το χρόνο μου. Είναι αιώνια συντροφιά. Και μεταφέρεται από γενιά σε γενιά... ακόμα και αν αλλάξουν, αν προστίθενται κάποιοι τρόποι.

Η ουσία της κούκλας δεν μεταβάλλεται και οτιδήποτε νέο δυναμώνει και δίνει δυνατότητες για δύσκολες στιγμές, φέρνει κοντά όλο τον κόσμο και γίνεται προσιτό σε κάθε λογής άνθρωπο. Οι κούκλες δεν κάνουν διακρίσεις και το κουκλοθέατρο περνάει διαχρονικά μηνύματα.

Την ψυχή μου αν ρωτάς, κούκλες και κουκλοθέατρο μέσα σου να κρατάς.

Β.Φ

Κουκλική προσευχή

Κούκλα ημών η εν της σκηνής, αγιασθήτω το όνομά σου.

Ελθέτω η βασιλεία σου.

Γενηθήτω το θέλημά σου, ως εν τω μυαλό και επί της ψυχής.

Το γέλωτα ημών τον επιούσιο δος ημίν σήμερα.

Και άφες ημίν τα ερωτήματα ημών, ως και ημείς αποστρεφόμεστε των ανησυχιών ημών.

Και μη εισενέγκης ημάς εις κιβωτόν σκοτεινήν, αλλά ρύσαι ημάς από του αφανισμού.

Α.Μ

Τι κάνουν οι κούκλες στο υπόγειο

Μπήκα στο εργαστήριο μετά από αρκετούς μήνες. Περιέργως, είναι τακτοποιημένο, όλα στη θέση τους : οι κούκλες και τα σκηνικά στις βαλίτσες. Τα φώτα και τα μικρόφωνα στα κουτιά τους και αυτά στα ράφια. Όταν είχαμε παραστάσεις, δεν χωράγαμε να περπατήσουμε στο μικρό εργαστηράκι. Κούκλες, βαλίτσες, σκηνικά, αφρολέξ, εργαλεία, όλα ανάκατα, ξεπετάγονταν από δω κι από κει, λες και είχαν πάρτυ.. Τώρα μόνο ο γίγαντας δεν είναι μέσα σε βαλίτσα. Είναι καθιστός, στη γωνία του καναπέ, με τα χέρια πάνω στα πόδια του. Δεν έχει αλλάξει τίποτα πάνω του. Δεν ισχύει το ίδιο για μένα...έχουν μακρύνει τα μαλλιά, έχουν προστεθεί λίγα κιλάκια και έχουν χαθεί λίγα κέφια. Εκείνος ολόιδιος! Περιμένει. Σίγουρα του έχουν λείψει οι αγκαλίτσες που έκανε με τα πιτσιρίκια στο τέλος της παράστασης, αφού έπαιρνε την απόφαση να ανοίξει τον κήπο του για όλους, παύοντας να είναι ο εγωιστής γίγαντας του τίτλου του έργου. Κοιτάζει προς τις βαλίτσες. Χμμ...ίσως και να μην περιμένει απλώς. Σκέφτομαι... μήπως όλον αυτό τον καιρό έχει αυτοβούλως αναλάβει την προστασία του εργαστηρίου;; Μήπως γι' αυτό είναι όλα στη θέση τους;;; Πριν καλά καλά ολοκληρωθούν αυτές οι σκέψεις, τον έχω στα χέρια μου. Η γνωστή αίσθηση, το χέρι ξαναθυμάται το βάρος του, κοιτάζω το μπράτσο μου και καταλαβαίνω πόσο μου έχει λείψει αυτή η μικρή κούραση και την ίδια στιγμή βλέπω ότι ο γίγαντας χορεύει, κάνει φιγούρες, τσαχπινιές, χαμός!

Δεν βρήκα τα χαρτιά που έψαχνα στο εργαστήριο, παρόλαυτα, γυρίζω σπίτι αρκετά χαρούμενη. Μέχρι που εμφανίζεται η ενοχλητική ανάμνηση. Ένας κύριος, παππούς, από τη Λέσβο, παραπονιέται. Τον είδα το πρωί σε ένα ρεπορτάζ για το προσφυγικό. Έλεγε πως ενοχλούν οι πρόσφυγες γιατί μπαίνουν στον κήπο του και κλέβουν τα φρούτα τους. Και πως, ενώ έχουν ολόκληρα δέντρα με φρούτα στην αυλή τους, αναγκάζονται, με αυτή την κατάσταση, να πάνε στον μανάβη να αγοράσουν! Ταράζομαι. Σκέφτομαι ότι έχουμε πάει με την παράσταση του εγωιστή γίγαντα στη Λέσβο, δύο φορές. Είχαμε παίξει σε αρκετά σχολεία, σε ένα καφενείο και σε ένα ανοιχτό θέατρο. Δεν άκουσα από ποιο μέρος είναι ο παππούς, αλλά μάλλον δεν είχε δει την παράσταση. Διαφορετικά, μπορεί να ήξερε ότι τα φρούτα του κήπου φτάνουν για όλους όταν τα μοιραζόμαστε.

Με πιάνει μια μανιασμένη επιθυμία να πάρω την Κική, να πάρουμε τον γίγαντα από τον καναπέ και να πάμε για παράσταση στη Λέσβο! Με το πρώτο πλοίο! Να κάνουμε παράσταση στον κήπο εκείνου του παππού. Ίσως, αν δει τον γίγαντα, μπορέσει να δει και την κατάσταση αλλιώς. Ίσως απλά του φτιάξει το κέφι, όπως εμένα.

Σε κάθε περίπτωση, πρέπει να κάνουμε παράσταση. Είναι επιτακτικό!

E.M

-Η κούκλα είναι η απόλυτη παρωδία του ανθρώπινου είδους, του φαινομένου που ονομάζουμε «ζωή» και, καθώς δεν υποκρίνεται, αλλά εκθέτει την ίδια τη ζωή της με ειλικρίνεια, μπορεί να είναι συνάμα και η πιο δραματική έκφρασή της.-

Μάρτιος σαν και τώρα -δηλαδή όχι ακριβώς-

Μάρτιος σαν και τώρα (δηλαδή όχι ακριβώς), φτάνουμε στο νοσοκομείο Παίδων με το ασαφές σχέδιο «Επίσκεψη στα παιδιά με τις κούκλες μας - δράση της UNIMA για την παγκόσμια ημέρα κουκλοθεάτρου».

Έχει πάρει ο καθένας ό,τι κούκλα του φάνηκε πιο αστεία ή πιο εύχρηστη ή πιο κατάλληλη για κάποιο λόγο, δεν ξέρουμε καν από πριν πόσοι θα μαζευτούμε, ούτε τι ακριβώς θα κάνουμε, μοιραζόμαστε επιτόπου σε γκρουπάκια και φεύγουμε προς διαφορετικές κλινικές.

Είμαι με τη Μπέττυ και τον Πάτρικ. Ο Πάτρικ έχει φέρει άπειρες κούκλες όλων των ειδών και τις εναλλάσσουμε. Στην αρχή ομολογουμένως αμήχανα, αλλά από θάλαμο σε θάλαμο οι κούκλες παίρνουν τα πάνω τους, τα παιδιά αυτόματα χαμογελάνε μόλις τις βλέπουν να ξεπροβάλλουν απ' την πόρτα, κι αυτό κάπως ωθεί τον αυτοσχεδιασμό.

Αρχίζει να δημιουργείται μια χαρούμενη φασαρία στο νοσοκομείο. Σε κάποιο θάλαμο ένας μικρούλης ξεκαρδίζεται ταΐζοντας ένα πεινασμένο μάππετ με τα σοκολατάκια του. Αλλού τα παιδιά κάνουν παραγγελιές και οι κούκλες τραγουδάνε. Υπάρχει γενικά ένα κλίμα ευθυμίας. Τα παιδιά γελάνε, οι μαμάδες τους χαίρονται επειδή τα βλέπουν να γελάνε, οι νοσοκόμες μας ανοίγουν όλο και περισσότερες πόρτες διαδρόμων για να επισκεφτούμε κι άλλους θαλάμους κι εμείς ακολουθούμε τις κούκλες παραζαλισμένοι και χαρούμενοι.

Θέλω όμως να καταλήξω στο θάλαμο μ' εκείνη τη μοναδική μικρή σε μέγεθος Τοσοδούλας, που έκλαιγε από πριν και δε σταμάτησε ούτε όταν μπήκαμε, ούτε όταν σβήσαμε τα φώτα κι ανάψαμε τους φακούς για να παίξουμε θέατρο σκιών, μια ολόκληρη παράσταση που επίσης είχε φέρει στη βαλίτσα του ο Πάτρικ! Ήταν η κακή της μέρα, δεν ήθελε με τίποτα να συνεργαστεί στο κομμάτι της νοσηλείας, ούτε με τη νοσοκόμα που ήταν μέσα, ούτε με τη μαμά. Δεν έδειξε να ενδιαφέρεται που κάτι διαφορετικό θα γινόταν στο σκοτάδι, και συνέχισε να κλαίει στο τεράστιο κρεβάτι της. Η νοσοκόμα μας πρότεινε να ξεκινήσουμε, γιατί ήταν κρίμα και για τα άλλα παιδιά που βρίσκονταν στο θάλαμο. Κάπως ξεκινάμε. Ο Πάτρικ χειρίζεται τις φιγούρες, η Μπέττυ φωτίζει, εγώ αφηγούμαι, μιας κι ο Πάτρικ δε μιλάει ελληνικά. Με το που προβάλλονται τα πρώτα ζώα σε τεράστιο μέγεθος στον τοίχο του θαλάμου, ένας ποντικούλης και μια αλεπού, αυτή η μικρούλα-Τοσοδούλα αρχίζει να ψελλίζει τα λόγια του ποντικού «Πάω να φάω με το Γκρούφαλο!». Πολύ σιγά, όμως την ακούμε. Σταματάω την αφήγηση.

Ξέρεις την ιστορία;

Είναι το αγαπημένο της βιβλίο! Λέει η μαμά. Τη συνέχεια την αφηγηθήκαμε μαζί, χαρούμενα και γελαστά ως το τέλος. Μας αποχαιρέτησε μες στην καλή χαρά κι η μαμά δε σταμάτησε να αναρωτιέται πώς συνέβη αυτό το μαγικό, να εμφανιστούν από το πουθενά τρεις άνθρωποι σε μια δύσκολη στιγμή της μικρής, για να ζωντανέψουνε στον τοίχο του θαλάμου το Γκρούφαλο που τόσο αγαπάει.

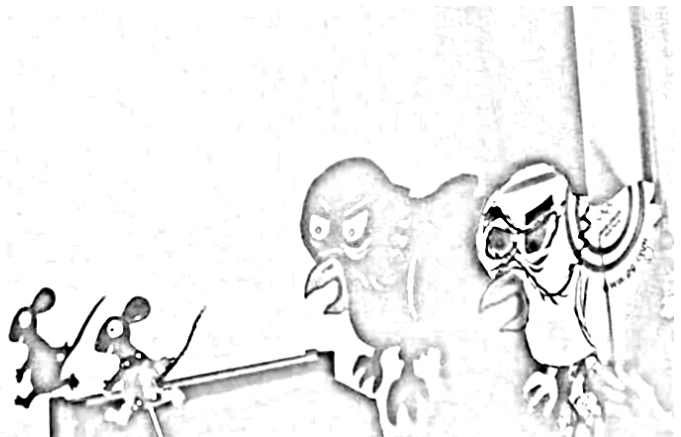
Δεν ξέρουμε. Ή μάλλον ξέρουμε. Αλλά μερικά πράγματα δε χρειάζεται να τα λέμε και με λόγια. Μόνο θα μαρτυρήσουμε ότι η πολύχρωμη και τεράστια φιγούρα του Γκρούφαλο που φώτιζε λίγο τα κρεβάτια και λίγο τα παιδιά ήταν αντικειμενικά μαγική, ε Μπέττυ;

Υ.Γ. Γράφω αυτή την ιστορία όχι μόνο γιατί μας δίνει χαρά να τη θυμόμαστε όσοι ήμασταν

εκεί, αλλά γιατί μοιάζει κάτι που δύσκολα μπορεί να επαναληφθεί για πολύ καιρό ακόμα.

Και γιατί μας έχει λείψει ήδη τόσο πολύ.

Κ.Κ

Όλα είναι κούκλα

Εάν ισχύει η άποψη ότι στον κόσμο που ζούμε είσαι ό,τι κάνεις, τον τελευταίο καιρό εγώ δεν είμαι κουκλοπαίχτης, γιατί δεν κάνω κουκλοθέατρο. Κάνω όμως προτάσεις... Προτάσεις και κείμενα για χορηγίες και επιχορηγήσεις για άυλα ή «υλικά» φεστιβάλ. Κάνω κουβέντες με θέματα κυρίως: τα συνδικαλιστικά και τα πολιτικά, άντε και τα κοινωνικά. Γράφω κείμενα και περπατώ... Έχω παρατηρήσει το εξής περίεργο: όπου κι αν βρεθώ, ό,τι κι αν κάνω, η σκέψη μου, το συναίσθημα μου και η ανάλυσή μου, περιτριγυρίζει μια κούκλα, ένα αντικείμενο. Και αυτό, στην παρούσα φάση, στην παρούσα περίοδο, αντί να είναι τρομακτικό, είναι καταπραϋντικό. Πώς γίνεται, οτιδήποτε διαβάζω να με κάνει να σκέφτομαι το κουκλοθέατρο και τον λεγόμενο άψυχο κόσμο. Παραστάσεις δεν έχουμε κάνει εδώ και καιρό οπότε, όπως προείπα, κάνω προτάσεις για παραστάσεις και δρώμενα. Να'μαι λοιπόν να μελετώ το κάτωθι, για να κάνω με μια ομάδα ανθρώπων πρόταση για site-specific επιτελέσεις... ...και διαβάζω από την Cathy Turner και την εργασία της «Palimpsest or Potential Space? Finding a Vocabulary for Site-Specific Performance»

Πιθανός χώρος

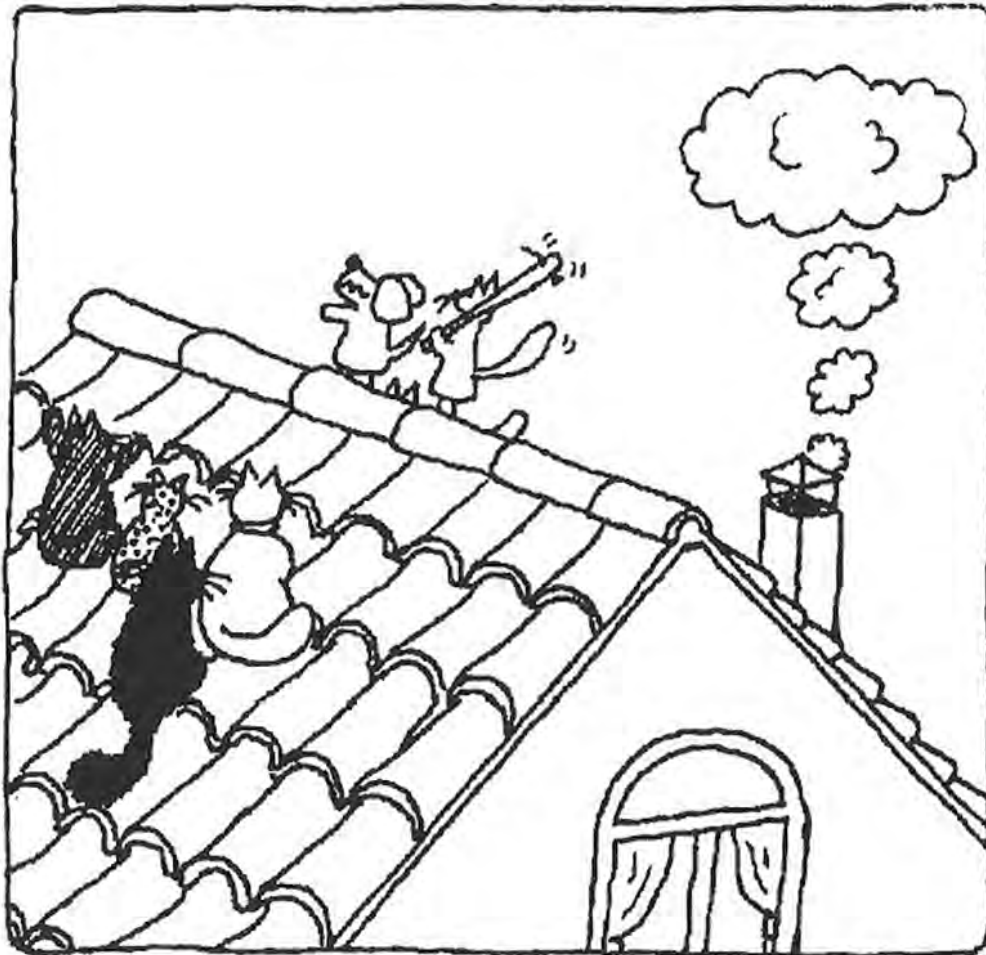
Από την πρώτη μου εμπλοκή με site-specific έργα, βρήκα χρήσιμο να κάνω χρήση υλικού από ψυχαναλυτικές θεωρίες (Object Relations in Psychoanalytic Theory), όπως αναπτύχθηκαν από ψυχαναλυτές όπως οι DW Winnicott και Melanie Klein, και άλλων, όπως ο Marion Milner, του οποίου το «On Not Being Able to Paint» είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρον. Αναφερόμενοι σε τέτοιου είδους εργασίες, δεν χρειάζεται να αναφερόμαστε στις έννοιες του τόπου ή του εαυτού ως σταθερές ή πεπερασμένες οντότητες. Δεν χρειάζεται να υπονοούμε μια μη προβληματική έννοια του εντοπισμένου εαυτού ή την επίλυση της έντασης μεταξύ εννοιολογικών και «πραγματικών» τόπων. Δεν χρειάζεται να κάνουμε απόλυτη διάκριση μεταξύ υλικών και ανθρώπινων «αντικειμένων». Ούτε υπάρχει ανάγκη να θεωρηθεί αυτό το λεξιλόγιο ως αντίθετη εναλλακτική λύση έναντι της αρχαιολογικής προσέγγισης για συγκεκριμένες επιδόσεις για τον τόπο, αλλά ως συμπληρωματική, και ως προσφορά. Ο Winnicott προτείνει ότι η δημιουργικότητα ξεκινά στην οριακή περιοχή μεταξύ της μητέρας και του παιδιού, μεταξύ του εμένα και του όχι-εμένα, φανταστική και πραγματική. Ένας χώρος παιχνιδιού, ή «δυνητικός χώρος» (μερικές φορές ονομάζεται «ενδιάμεσος χώρος», «τρίτος χώρος» ή «μεταβατικός χώρος») πραγματοποιείται για πρώτη φορά καθώς το παιδί χωρίζει σταδιακά από τη μητέρα, ακριβώς όταν το παιδί αρχίζει να καθιερώνεται/καθιερώνει ή τα/στα όρια της δικής του υποκειμενικότητας. Αυτός ο χώρος δεν ανήκει ούτε στη μητέρα ούτε στο παιδί, αλλά και στους δύο ταυτόχρονα. Τους χωρίζει, αλλά τους συνδέει επίσης. Είναι και ένας φυσικός χώρος, το περιβάλλον του παιδικού παιχνιδιού και ταυτόχρονα, μια μεταφορά για τη σχέση μητέρας και παιδιού. Ο φυσικός χώρος του παιδιού δεν μπορεί να είναι «πιθανός χώρος» χωρίς τον δεσμό μεταξύ τους. Από την άλλη πλευρά, ο «πιθανός χώρος» δημιουργείται σε τρεις διαστάσεις, μέσω του φυσικού τους διαχωρισμού, αλλά και της εγγύτητας. Είναι ένας παράδοξος χώρος: τα αντικείμενα και οι ταυτότητες είναι ταυτόχρονα ξεχωριστές και συγχωνευμένες. Μέσα σε αυτόν τον χώρο, συμφωνείται ότι κανείς δεν θα ρωτήσει ποτέ αν ένα αντικείμενο ή άλλο στοιχείο βρίσκεται όντως εκεί ή έχει δημιουργηθεί από το παιδί. Είναι πάντα και τα δύο. Δεν πρέπει να γίνει σαφής η διάκριση μεταξύ «εσωτερικών» και «εξωτερικών» κόσμων. Ωστόσο, μέσω της σταδιακής εισαγωγής της πραγματικότητας (μικρές αποτυχίες του κόσμου - συμπεριλαμβανομένης και αυτής της μητέρας προσπαθώντας να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις του παιδιού) υπάρχει μια μερική επεξεργασία της σχέσης ανάμεσα σε αυτό που είναι «εγώ» και αυτό που είναι «όχι εγώ». Υπάρχει δημιουργικό παιχνίδι μεταξύ της ψευδαίσθησης (η μαγεία της παντοδυναμίας) και της απογοήτευσης (η αποτυχία του εξωτερικού να είναι αντίστοιχο στις εσωτερικές επιταγές). Αυτή η διαδικασία ενεργοποιείται από την ικανότητα της μητέρας να δώσει στο παιδί την αίσθηση ότι «στηρίζεται» χωρίς όμως κυριολεκτικά να κρατάει το παιδί, όπως στα αρχικά στάδια της ανάπτυξής του. Ο «πιθανός χώρος» βασίζεται σε ένα ασφαλές πλαίσιο, στο οποίο το παιδί τολμά να εξερευνήσει τα πιθανά όρια μιας αίσθησης του εαυτού. Ο Winnicott προτείνει ότι η δημιουργία αυτού του «δυναμικού χώρου» στην

πρώιμη παιδική ηλικία είναι ζωτικής σημασίας για τη δημιουργικότητα του ενήλικα. Δεδομένου ότι τα ανθρώπινα όντα δεν ολοκληρώνουν ποτέ τη διαδικασία επεξεργασίας της σχέσης μεταξύ όσων λαχταρούν για τον εαυτό τους από τον εξωτερικό κόσμο και του τί εντέλει ανήκει σε αυτόν τον εξωτερικό κόσμο, υπάρχει μια συνεχής ανάγκη για ένα χώρο αλληλεπίδρασης μεταξύ του εαυτού και της πραγματικότητας, όπου μπορούν να δημιουργηθούν νέες σχέσεις και όπου μπορεί η απαραίτητη τρέλα της παιδικής ηλικίας να είναι ξανά υπαρκτή. Στα επόμενα χρόνια, σε αυτόν τον πιθανό χώρο «μεταξύ υποκειμένου και αντικειμένου, εσωτερικού και εξωτερικού, φαντασίας και πραγματικότητας, μπορεί να λάβει χώρα η καλλιτεχνική εμπειρία και όλη η δημιουργικότητα του κόσμου.

...και λέω: «Α! Κουκλοθέατρο!!! Μητέρα είναι ο κουκλοπαίχτης και παιδί η κούκλα! Ή μήπως το αντίθετο; Και σκέφτομαι τις εμπειρίες μου: μια φωνή «μου» που βρήκε «χώρο» σε μια κούκλα χριστουγεννιάτικης παράστασης, μια πρώτη μου κούκλα που μου έμοιαζε, μια αλληλουχία στιγμών που προσπαθώντας να «ζωντανέψει η κούκλα» ζωντάνεψα εγώ, μια ολόκληρη κάστα ανθρώπων που αγαπώ, μια οικογένεια πέρα από ηλικίες, γλώσσες και έθνη, μια εναλλακτική στην καλλιτεχνική δημιουργία, μια ζωή ενδιαφέρουσα έστω.

Ευχαριστώ

K.M

-Στην κουκλοθεατρική παράσταση συντελείται μια κοσμογονία. Χτίζουμε ένα σύμπαν, ορίζουμε τους νόμους του, μορφώνουμε και δίνουμε ζωή στα πλάσματά του. Είναι μεγάλη ευθύνη να είσαι θεός-πατέρας-παντοκράτορας.-

Σημειώσεις του περιηλανώμενου κουκλιοπαίκτη

Ο δρόμος, ένταση, στήσιμο σκηνικών και δεν προλαβαίνεις να πάρεις μια ανάσα, ξεκινάς τη παράσταση και χαλαρώνεις κάπως. Όσο μπορείς, γιατί στη πραγματικότητα τώρα ξεκινάνε τα ευτράπελα.

Παίζω το παραμύθι με την Κουλούρα, που την τρώει στο τέλος η αλεπού. Μα εκείνη την ημέρα η Κουλούρα μου βρήκε τον καλύτερο υπερασπιστή της:

- Μην ακούς την αλεπού! Σου λέει ψέματα! Όχι! Μην το κάνεις! Είναι δικιά μου η Κουλούρα! Ήταν τόσο μεγάλη η σύγχυση, που η Κουλούρα επέστρεψε σώα και αβλαβής για να πάει στην αγκαλιά του παιδιού.

Ο Σωτήρης! Είναι μεγάλο κεφάλαιο! Πόσα έχουμε περάσει μαζί...

Πάρτυ γενεθλίων!

- "Ο Σωτήρης θα έρθει; Είναι εδώ; Ετοιμάζεται;"

Μεγάλη αγωνία. Η μαμά του παιδιού ψιθύριζει:

- "Περιμένετε την τούρτα! Έχω μια έκπληξη για σας!"

Για μένα;;;... Οκ, η παράσταση ξεκινά. Έρχεται και η σειρά της τούρτας.... Έκπληξη!!! Πάνω στη τούρτα είμαι εγώ με τον Σωτήρη! Εγώ και ο Σωτήρης!!! Φωτογραφία από το διαδίκτυο. Και τώρα μας τρώνε!... Εγώ προσωπικά έφαγα το δεξί μου αυτί. Αξέχαστη εμπειρία!

Θεσσαλονίκη, εμπορικό κέντρο, η παράσταση έχει μόλις τελειώσει. Μια μαμά με το κοριτσάκι 6 χρόνων περίπου:

- "Χάσαμε τον Σωτήρη; Τον είχατε φέρει;"

- "Ναι, ήταν στην αρχή της παραστάσης."

Το κοριτσάκι βουρκώνει αμέσως.

- "Μαμά τον χάσαμε!!!"

- Όχι, όχι. Θα τον φέρω για σένα!

Και εκείνη τη στιγμή θυμήθηκα. Το κοριτσάκι αυτό το είχα δει εκείνη τη χρονιά σε κάθε μου παράσταση στη Θεσσαλονίκη. Θεέ μου, μας ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ!

Η μαμά επιβεβαιώνει:

- "Ερωτεύτηκε τον Σωτήρη! Κοιμάται με τη φωτογραφία του! Ακόμα και στη γιαγιά είπε ότι θα τον παντρευτεί!"

- "Και η γιαγιά...;"

- "Είπε ωραία! Θα κάνετε βατραχάκια!"

Τι αγκαλιές και φιλιά ο Σωτήρης!

Είμαστε σε μια οικογιορτή. Ο κόσμος περνάει, σταματάει, διασκεδάζει με τις κούκλες. Ένας παππούς δεν φεύγει. Έχει κολλήσει. Κοιτάει αριστερά, δεξιά, τι θέλει; Πλησιάζει κοιτάζοντας με ένα ύφος νικητή:

- "Μπαταρίες, ε; Πόσες παίρνει;"

- "Δεν έχει μπαταρίες."

- "Σιγά! Εγώ από τέτοια, ξέρω καλά."

- "Μα, δεν..."

Φεύγει με περηφάνια.

Για καθαρά οικονομικούς λόγους μετέφερα το εργαστήριό μου στο μικρό χωριό που μένω. Το χωριό παρακολουθούσε σιωπηλά πίσω από τις κουρτίνες (τις έχουν κοντές ειδικά για αυτό το σκοπό).

Είχα στην αρχή μεγάλα σκηνικά, που φορτώναμε στο τρέιλερ κάθε φορά πηγαίνοντας για παράσταση.

Λοιπόν βιαζόμαστε, γεμίζουμε το τρέιλερ και το αμάξι. Ξαφνικά ακούω:

- "Περίμενε! Έρχομαι!"

Φωνάζει ο Κώστας ο καφετζής του χωριού. Τον είχαμε βοηθήσει με κάτι χαρτιά για το καφενείο του.

-“Να σας αποχαιρετήσω!...” φωνάζει από μακριά και τρέχει προς το μέρος μας. Εγώ αναρωτιέμαι “θα μας αποχαιρετάει για κάθε παράσταση;” Συνεχίζω τη δουλειά.

Φτάνει και ο Κώστας ανασαίνοντας βαριά:

-“Όλα καλά να πάνε! Καλές δουλειές! Να μας θυμάστε...”

-“Κώστα, στη Θεσσαλονίκη πάμε! Το βράδυ θα γυρίσουμε”

-“Δεν μετακομίζετε;”

-“Για παράσταση πάμε!”

-“Στο καφενείο είπαν, ότι βρήκατε δουλειά και φεύγετε! Συγγνώμη βρε παιδιά!”

Αυτό το σκηνικό επαναλαμβανόταν μερικούς μήνες ακόμα και με άλλους συγχωριανούς. Μετά, μάλλον συνήθισαν.

Το κλιματιστικό της αίθουσας εκδηλώσεων έχει χαλάσει. Φοβερή ζέστη! Οι θεατές κρατάνε αυτοσχέδιες βεντάλιες από χαρτιά ή καπέλα στα χέρια τους. Εγώ όμως στη σκηνή και με κούκλα στο χέρι δεν αντέχω. Μα δεν μπορώ να κάνω και τίποτα. Τη σειρά έχει το παραμύθι για τη χελώνα, που δεν της αρέσει η δικιά της ουρά. Της προτείνω ουρές διάφορων ζώων.

Στο τέλος βγάζω την ουρά του παγωνιού φτιαγμένη από μεγάλα φτερά, μιλάω όπως πάντα με τη χελώνα και ξαφνικά ακούω το γέλιο του κοινού... Συνειδητοποιώ ότι κουνάω αυτή την ουρά σαν βεντάλια, δροσίζω το πρόσωπό μου και δεν μπορώ να σταματήσω... Ήταν η καλύτερη στιγμή της παράστασης για μένα – δροσίστηκα!

Και πάμε πάλι:

-“Γεια σας! Τι κάνει ο κύριος Σωτήρης;”

Προσπαθώ να θυμηθώ αν έχουμε κάποιον κύριο Σωτήρη στο χωριό.

-“Είναι πολύ αστείος! Κοιμάται τώρα;”

Θεέ μου, ο Σωτήρης μου έγινε τώρα ΚΥΡΙΟΣ.

-“Ναι, κοιμάται ο κύριος Σωτήρης!”

Γιατί το είπα;;; Αμέσως ξεκινάει η αποστολή “να ξυπνήσουμε τον Σωτήρη”. Τα πιτσιρίκια μαζεύονται και τσιρίζουν σαν τρελοί μπροστά σε μια μεγάλη κλειστή κούτα. Οι περαστικοί τους κοιτάνε με μεγάλη απορία.

Περπατάω στη πόλη, κοιτάζω τη λίστα. Τράπεζα – τσεκ, λογιστής – τσεκ, κεπ – τσεκ... Τι έμεινε;... Μπαμ! Σύγκρουση! Μπροστά μου βλέπω μια σουπεργιαγιά με το εγγονάκι. Με καρφώνει με το δάχτυλο της:

-“Εσύ είσαι!”

Το παραδέχομαι αμέσως:

-“Εγώ είμαι!”

-“Τη θυμάσαι;” ρωτάει το εγγονάκι της.

-“Ο Σωτήρης!” τσιρίζει το παιδί.

-“Ο Σωτήρης!” φωνάζει και η γιαγιά.

-“Ναι, ο Σωτήρης!” συμφωνώ κι εγώ.

Οι κούκλες ζουν τη δική τους ζωή πάνω στη σκηνή. Δεν ξέρω πως γίνεται αυτό, αλλά με ξαφνιάζουν πάντα. Υπάρχει βέβαια το σενάριο, όμως δεν ξέρω ποτέ τι να περιμένω από την κούκλα. Αυτό ξεκινάει ήδη από την κατασκευή, εκεί που ετοιμάζω τα υφάσματα και τα χρώματα, ξαφνικά απαιτεί κάτι άλλο. Σαν να λέει «δεν μου αρέσει να είμαι πράσινη, θέλω να είμαι μοβ.» Και μετά «δεν θέλω να μιλάω με αυτή τη φωνή και δε μου ταιριάζει το πουκάμισο.» Δεν είναι καπρίτσιο, είναι η γέννηση μιας κούκλας που θα είναι για όλους ζωντανή.

Και ξαναλέω – δεν ξέρω πως γίνεται, αλλά αν σας μιλάει η κούκλα, αν την ακούτε και την εμπιστεύεστε, τότε κάνετε σωστή δουλειά!!!!

Ο.Α

Σκόρπιες σκέψεις εν καιρώ πανδημίας

Η ηχηρή ή και αθόρυβη συμμετοχή των θεατών μπορεί να σε βγάλει από το κείμενο, να χάσεις τα λόγια σου και να ανακαλύψεις το αληθινό κάτω κείμενο του έργου. Μου έχει τύχει να “καταλαβαίνω” τι λέει το έργο όταν είμαι επί σκηνής, την ώρα της παράστασης, κι αυτό είναι μια στιγμή που αγγίζεις μέσα σου κάτι ανείπωτο...

Είναι μεγάλη η χαρά όταν παίζεις πολύ καιρό ένα έργο και δεν το βαριέσαι γιατί ποτέ δεν είναι το ίδιο, γιατί εσύ δεν είσαι ο ίδιος, γιατί μαζί σου κατά κάποιο τρόπο παίζει και το κοινό και το πως θα παίξει το κοινό είναι απρόβλεπτο.

Αυτό θα μπορούσε να συμβεί σε ένα live streaming; Μου έτυχε να παίξω σε σχολείο μέσω webex, στήσιμο στο σαλόνι, μεγάλη προετοιμασία, δοκιμές για το σωστό “κάδρο”... δύσκολο. Δεν έβλεπα σε ποιους έπαιζα. Δεν τους άκουγα γιατί ήταν στο mute... Βέβαια από το τίποτα κάτι είναι κι αυτό.

Η επόμενη σκέψη στο Ζουάν και τη Βουβούσα από την παράσταση “ο Ήλιος και ο Ποντικός”: Πριν χρόνια σε μια βραδιά αφήγησης παραμυθιού άκουσα την ιστορία και αμέσως την είδα μπροστά μου χωρισμένη σε σκηνές. Τώρα μου ήρθε αυτή η εικόνα στο μυαλό: Η Βουβούσα, ο Ζουάν και το εμβόλιο.

Η κάθε παράσταση είναι μέρος της ζωής μας, δεν είναι κάτι που θες να το κάνεις για να τελειώνει. Είναι κάτι που θες να το ζεις και να το απολαμβάνεις. Είναι ένας τρόπος να μιλάς όταν δυσκολεύεσαι να εκφραστείς και να επικοινωνείς με τους ανθρώπους γύρω σου μέσω της παράστασης. Πολλές φορές βρίσκεσαι σε ένα τραπέζι και δεν υπάρχει περίπτωση να πάρεις το λόγο στον αιώνα τον άπαντα κι όταν σου τον δίνουν σε καταπίνει η γη. Όταν είσαι πάνω στη σκηνή δεν υπάρχουν τέτοια θέματα

Έχουμε ευθύνη απέναντι στους θεατές και ειδικά τους μικρούς θεατές που γράφουν την ιστορία τους πάνω στο λευκό τους πίνακα. Η τέχνη επηρεάζει, γι' αυτό καλό είναι να προσέχουμε τι τροφή δίνουμε μέσω της τέχνης μας. Κλείνω με τα λόγια του Peter Schumann από το μανιφέστο των Bread and Puppet:

Οι άνθρωποι πίστευαν για πολύ καιρό ότι η Τέχνη είναι ένα Πρόνομιο των Μουσείων και των Πλουσίων. Η Τέχνη δεν είναι Επιχείρηση! Η Τέχνη είναι Τροφή! Δεν μπορείς να τη φας, αλλά σε θρέφει. Η Τέχνη πρέπει να είναι φθηνή και διαθέσιμη σε Όλους.... Η Τέχνη ξυπνάει τους κοιμισμένους. Η ΤΕΧΝΗ ΜΑΧΕΤΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ και ΤΗΝ ΗΛΙΘΙΟΤΗΤΑ! Η ΤΕΧΝΗ ΤΡΑΓΟΥΔΑΕΙ “ΑΛΛΗΛΟΥΙΑ!”

“ ... Η ΤΕΧΝΗ ΕΙΝΑΙ ΤΡΟΦΗ! ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΤΗ ΦΑΣ ΑΛΛΑ ΣΕ ΘΡΕΦΕΙ...”

Γι' αυτό δεν πρέπει να τη στερηθούμε, ειδικά σε τέτοιες συνθήκες. Η τροφή είναι είδος πρώτης ανάγκης.

Καλή μας όρεξη!

Φ.Ρ

-Το κουκλοθέατρο είναι η μεταμόρφωση του τίποτα σε μαγικό παν.-

Αν οι κούκλες μπαίνουν σε καραντίνα...

Η κουκλοκαραντίνα

Αν οι κούκλες ήτανε σε καραντίνα
σίγουρα θα τα περνούσαν φίνα.
Θα χτενίζαν τα μαλλιά τους
και θα αλλάζαν τα σκοινιά τους.
Θα παίζαν σπίτι την παράστασή τους
και θα χουζούρευαν με την ψυχή τους.
Όμως κλεισμένες σπίτι για τόσο καιρό,
θα βαριόντουσαν χωρίς κοινό.
Θα μπαίνουν αποφασισμένες στο κουτί τους
μέχρι περήφανα ξανά να βγούνε στη σκηνή τους.

Ε.Μ

Αν οι κούκλες έμπαιναν σε καραντίνα θα γελιόταν ο θάνατος πως κέρδισε.
Μα πλάκα θα του κάνανε κ' από τα παράθυρα τους θα γελούσαν
Σατανικά γέλια θα ακούγονταν και αυτός θα φρίκαρε!

Μα τί;
Από πού;
Πως είναι δυνατόν;

Θα σάστιζε... γιατί μονάχα αυτός δεν κατάλαβε την ύπαρξη τους, πως από εδώ δεν είναι!
Αλλά περίεργα πλάσματα που κατοικούν εδώ και μας μαγεύουν... Ήρθαν απλά για να μας σώσουν
από την μίζερη και βαρετή ζωή μας. Να μας μάθουν ότι όλα είναι δυνατά και να γελάσουμε μαζί!

Αυτές;
Αυτές θα κάνουν σαματά!
Μοιρασμένες στα σπίτια, άλλες θα παίζανε μπιρίμπα, άλλες με τα σχοινιά τους, άλλες θα μάλωναν,
θα γέλαγαν, θα φρίκααν. Όμως όλες μαζί θα στήναν την καλύτερη κουκλοΓΙΟΡΤΗ!

Μ.Π.

Αν οι κούκλες ήταν σε καραντίνα θα ξεκουράζονταν, αλλά μετά από καιρό θα ήθελαν να τρέξουν
στους δρόμους, ν' ακούσουν φωνές και γέλια. Θα βαριόντουσαν τόσο πολύ που θα έβγαιναν από
τις σακούλες που θα ήταν χωμένες, έξαλλες, εκνευρισμένες, να θέλουν να φωνάξουν. Αλλά δεν θα
τις άκουγε κανείς, άδειοι οι δρόμοι, δεν θα υπήρχε τίποτα πια...
Θα υπήρχαν μόνο οι κούκλες όλου του κόσμου να παίζουν μόνες τους!!!!!!!

Λ. Ζ.

Αν οι κούκλες μπαίνανε σε καραντίνα...

τότε θα τις βλέπαμε μόνο μέσα από το γυαλί.

Οι άνθρωποι θα ήμασταν σε καραντίνα ή μόνο οι κούκλες;

Θα ήμασταν κλεισμένες στα γυαλιά μας. Θα κοιτιόμασταν κλεφτά από τα τζάμια, αλλά δεν θα αγγιζόμασταν.

Μονάχα τα μάτια συναντιούνται από μακριά.

Οι κούκλες δεν θα είχαν κανέναν να κινήσει τα νήματά τους κι έτσι θα τα κινούσαν μόνες τους η μία στην άλλη. Ψάχνουμε όμως την πρώτη κούκλα, αυτή που πρώτη κινεί τα νήματα και δίνει τον ρυθμό. Μα δεν την βρίσκουμε.

Οι κούκλες κάπως, με κάποιον ακαθόριστο, ακατανόητο τρόπο σχηματίζουν έναν κύκλο και η μία κινεί την άλλη. Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, ο γείτονας φωνάζει πάλι στο παιδί του. Καλύτερα να έμεναν οι κούκλες από δίπλα κι ας ήταν σε καραντίνα.

Καρα-ντίνα. Κάπα-ρντίνα.

Οι κούκλες πρώτον δεν πεθαίνουνε ποτέ και δεύτερον μάλλον δεν κολλάνε μολυσματικές ασθένειες. Άρα μάλλον κάποιο σκοτεινό μυαλό τις έβαλε σε καραντίνα.

The end

Δ. Κ.

Αν οι κούκλες μπαίνουν σε καραντίνα...

Θα τους ήταν τόσο οικείο... αφού έτσι νιώθουν όταν τις αφήνουμε στις βαλίτσες ή στις θήκες τους γεμάτες με προστατευτικά... γιατί μη τυχόν και σπάσουν κανένα δαχτυλάκι, μη τυχόν και λερωθούν ή σκιστούν! ... οι κούκλες που μέχρι τώρα δε μιλούσαν στις παραστάσεις θα άρχισαν τώρα να μιλάνε ενώ εκείνες οι κούκλες που σκασμό δεν είχαν, επιτέλους θα είχαν την ευκαιρία τώρα να μη λένε κουβέντα.

Γιατί στην απομόνωση έχεις ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ το δικαίωμα να επιλέξεις ΠΩΣ θα εκφράσεις το συναίσθημά σου. Θα πετούσαν λοιπόν ό,τι «χαρακτηριστικά» είχαν επιλέξει οι άνθρωποι-χειριστές για εκείνες και θα ήταν επιτέλους ελεύθερες.

Έχουν τώρα χρόνο να σκεφτούν εκείνες για τους ανθρώπους και να φτιάξουν μια παράσταση για τους εαυτούς τους με την απόλυτή τους ειλικρίνεια και χωρίς κανέναν έλεγχο στις αρθρώσεις τους. Μέχρι και οι κούκλες του θεάτρου σκιών αποφάσισαν να σβήσουν το κερί και να απολαύσουν την ησυχία.

Έτσι όταν θα εμφανιστούν πάλι στη σκηνή θα είναι πιο δυναμικές από ποτέ. Και τότε δε θα χρειαστεί να πείσουν κανέναν θεατή ξανά για το αν είναι ζωντανές.

Α. Ι.

Αν οι κούκλες μπαίνανε σε καραντίνα, θα κάνανε πάρτι! Για κάποιο λόγο είναι μαθημένες να ζούνε στα κουτιά τους, είναι μαθημένες να είναι μόνες και απομονωμένες! Άρα... τι θα σήμαινε αυτό;;; Ότι δε θα βγαίνουν πια στη σκηνή;;; Μα δεν είναι αυτό που θέλουν;;; Να βγαίνουν στη σκηνή;;; Ίσως καμιά φορά είναι μεγάλο βάρος να βγαίνεις στη σκηνή όταν το θέλει κάποιος άλλος. Αν ξέρανε ότι είναι σε καραντίνα, και δεν πρέπει να βγούνε ξαφνικά και εκτάκτως στη σκηνή, τότε ναι! μπορεί να τους έφευγε το άγχος και να κάνανε πάρτι!

Βέβαια, υπάρχουν κι αυτές οι κούκλες, που μένουν μόνες τους στα κουτιά τους, αλλά λαχταράνε για την ώρα και τη στιγμή που το κουτί θα ανοίξει και το χέρι του κουκλοπαίχτη θα τις βγάλει στο φως. Αυτές οι κούκλες μάλλον δε θα κάνανε πάρτι.... Αλλά θα ψάχνανε να βρουν το φως μόνες τους.... Θα ψάχνανε σε γυαλιστερά αντικείμενα, και σε άλλα σκηνικά που θα ήταν δίπλα τους αποθηκευμένα. Μα δε θα βρίσκανε το φως πουθενά. Τότε, απλά κάποια στιγμή θα κοιτούσαν μέσα τους. Κι εκεί θα το έβρισκαν! Όλες οι κούκλες έχουν το φως μέσα τους.

Μ. Τ.

ΜΙΑ ΚΟΥΚΛΑ ΜΕ ΜΕΓΑΛΩΣΕ

Μια κούκλα με μεγάλωσε, στα χέρια μου επάνω.
Στοργή, μαθήματα ζωής με γέμιζε
και ΑΚΟΜΑ με γεμίζει.
Σπίτι της ένα κουτί, τα αστέρια, ο ουρανός, η φαντασία...
Σώμα εγώ της έδινα. Έπλαθα,
ψιθύρους της σαν να ακολουθούσα.
Τώρα που «μεγάλωσα»
μαζί και αυτή σοφαίνει...
Μου δείχνει τι είναι η ζωή, πώς είναι να αγαπάς,
τι κρύβεται μες στην ψυχή.
Τα μυστικά του εαυτού, του νου μου αποκαλύπτει.
Να καταλάβω βοηθά τα ακατανόητα, τα κρυφά, τα κρυπτογραφημένα.
Η πιο ζεστή και αγνή αγκαλιά,
η πιο πιστή μου συντροφιά.
Στοργή, ζωή και ζεστασιά, χαμόγελα δίνει πολλά.
Και όταν ο πόνος έρχεται
τα δάκρυα μου σκουπίζει και τα εξαφανίζει.
Μια ψυχή είναι και αυτή, γεμάτη εμπειρίες.
Διάπλατα τις μοιράζεται, δεν έχει προσδοκίες.

Τα λόγια δεν αρκούν ποτέ να περιγράψουν
το νόημα και την ουσία του πλάσματος αυτού.

Γράψε κι εσύ λοιπόν, δικές σου ιστορίες
που έφτιαξες και έζησες με κούκλες σου
σε όλους τους γαλαξίες.
Και άκου τες... είναι σοφές, ξέρουνε να μιλάνε,
της σιωπής νοήματα και λόγια να περνάνε.
Φωτογραφίες στείλε μας μαζί με ιστορίες,
να μοιραστούμε όλοι μαζί ό,τι ο καθένας μας ποθεί.
Την ουσία του να μεταδώσει και συναισθήματα να δώσει.

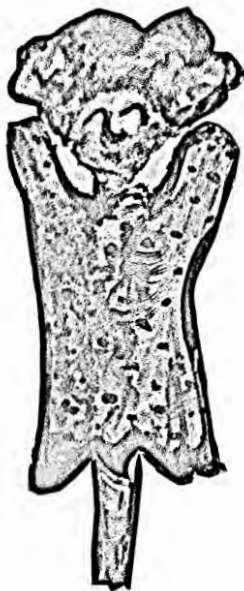
Β..Φ

Την κούκλα μου ακολουθώ σε
πάρκα και σε δρόμους
και δε γνωρίζω σύνορα ούτε και
αστυνόμους

Με επιμονή και υπομονή
πορεύομαι στο χρόνο
την κούκλα μου για σύντροφο την
κουβαλώ στον ώμο

Την κούκλα μέσα στην καρδιά έχω
και συνεχίζω
τούτο τον δύσκολο καιρό ακόμα
να ελπίζω

Σ.Α

ΕΛΑΦΙ

Ένα βράδυ το χάρτινο ελάφι Ξύπνησε

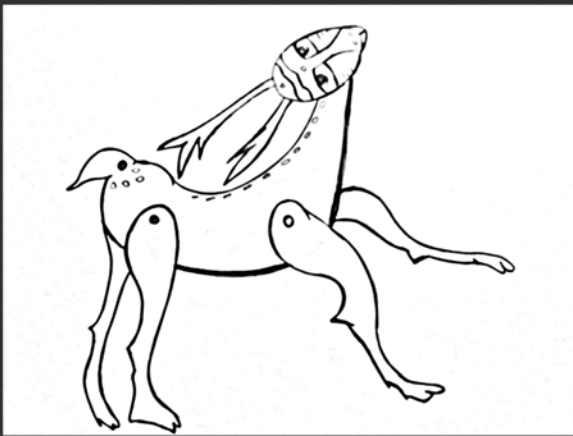
Και είπε :

- Ε, τι απέγινε το Δάσος ;

Και δεν βρέθηκε κανείς να του απαντήσει .

Και μετά είπε :

- Ε, πού πήγαν τα πουλιά ;

- και δεν βρέθηκε κανείς να του απαντήσει .

Και μετά το ελάφι είπε :

- Εγώ θα τρέξω ,

ακόμα κι αν χάθηκε το Δάσος ,

ακόμα κι αν φύγαν τα πουλιά !

- θ α τ ρ έ ξ ω είπε

και ά ρ χ ι σ ε να

τρέχει

ΚΙ ευθύς Αμέσως ,

Έ γ ι ν α ν π ο υ λ ι ά

Και πίσω τους ερχότανε ένα

Μεγάλο

ΚαΤαΠράΣιΝο

Δ ά Σ ο ς .

Κατασκευές

να πάρουν φωτιά τα χέρια σας

Κατασκευή δαχτυλόκουκλας

Υλικά
Ψαλίδι
Γυψόγαζα (ένα ρολό αρκεί για ολόκληρο στόλο)
Βαζελίνη ή κρέμα χεριών
Πινέλα
Χρώματα (ακρυλικά ή τέμπερες)
Προαιρετικά μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε μαλλί, φτερά, βαμβάκι κ.α.

Προετοιμασία υλικών
Για να φτιάξετε μία δαχτυλόκουκλα κόψτε 4-5 κομμάτια γυψόγαζας περίπου 5 εκατοστών.
Ετοιμάστε ένα μικρό μπολ με νερό έως τη μέση.

Αλείφουμε με βαζελίνη μέχρι τη μέση του δείκτη του αριστερού χεριού για τους δεξιόχειρες και του δεξιού χεριού για τους αριστερόχειρες. Βρέχουμε το πρώτο κομμάτι γυψόγαζας και το τυλίγουμε γύρω από το δείκτη. Επαναλαμβάνουμε την ίδια διαδικασία με τα υπόλοιπα κομμάτια γυψόγαζας. Το τελευταίο κομμάτι το τοποθετούμε στο πάνω μέρος του δαχτύλου και περιμένουμε περίπου δέκα λεπτά για να στεγνώσει. Σε αυτά τα δέκα λεπτά μπορούμε να σκεφτούμε πως θα συνεχίσουμε την κατασκευή της κούκλας μας ή να πούμε τραγούδια που ήδη ξέρουμε. Αφού στεγνώσει η γυψόγαζα τη βγάζουμε από το δάχτυλό μας και μπορούμε να τη βάψουμε με πινέλα. Επιπλέον μπορούμε να της προσθέσουμε φτερά, πόδια ή ό,τι άλλο φανταστούμε.

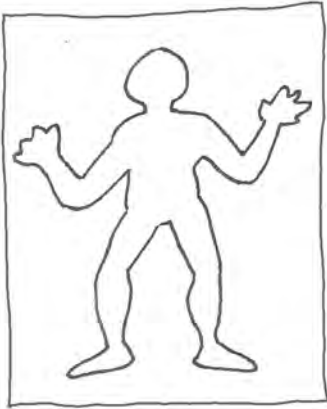
Ε.Α

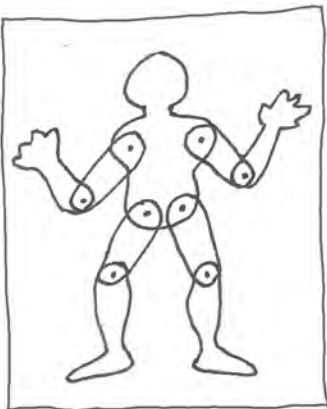
-Η γέννηση μιας κούκλας είναι μια διαδικασία που συγγενεύει σε πολλή με αυτήν της ανθρώπινης γέννας, μια διαδικασία εξίσου απαιτητική και γι' αυτό προκλητική.-

Δισδιάστατες μαριονέτες από χαρτόνι

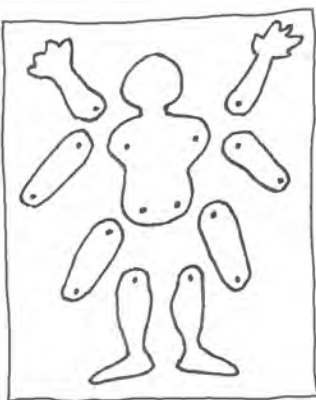
Οι δισδιάστατες μαριονέτες είναι ένα είδος κούκλας που κατασκευάζεται εύκολα και μπορεί να δημιουργήσει ένα πανέμορφο εικαστικό και θεατρικό αποτέλεσμα. Δεν χρειάζεται να φτιάξουμε κάτι πολύπλοκο, μια μονοκόμμη φιγούρα από παιδική ζωγραφιά κρεμασμένη με δύο νήματα από ένα καλαμάκι, ένα σκηνικό από χαρτόνι μέσα σε ένα κομμένο χαρτόκουτο για θεατράκι, φωτισμένο με κεριά, είναι ήδη μαγικό. Οι παρακάτω οδηγίες είναι πιο γενικές, με στόχο τη μεγαλύτερη ελευθερία επιλογών. Με λίγο πειραματισμό μπορούν να γίνουν θαύματα.

σχ.1

σχ.2

σχ.3

Υλικά-Εργαλεία (με * όσα δεν είναι απαραίτητα): Χαρτόνι (κουσέ ή κανσόν ή από κουτιά συσκευασιών), λευκό χαρτί A3 ή A4, χαρτοταινία, νήμα (κλωστές ραπτικής ή άλλο βαμβακερό), βελόνα ραπτικής, κόλλα (πχ UHU, σε σωληνάριο ή σε στικ), πλαστικά καλαμάκια ή ξύλινα σουβλάκια, διπλόκαρφα*, λαστιχάκια*, Ψαλίδι, κοπίδι*, καρμπόν*, πιστολάκι θερμοκόλλας (σιλικόνης)*, χρώματα για χαρτί (μαρκαδόρους, ξυλομπογιές, κηρομπογιές, τέμπρες κλπ), φαντασία και μεράκι.

Βήματα κατασκευής

0. Φανταζόμαστε τον χαρακτήρα που θέλουμε να φτιάξουμε

1. Σε μία σελίδα A3 ή A4, σχεδιάζουμε τη φιγούρα όπως θέλουμε να δείχνει τελικά (σχ.1).

2. Χωρίζουμε τα κομμάτια αποφασίζοντας ποια θα κινούνται και ορίζουμε τους άξονες των αρθρώσεων (το σημείο δηλαδή γύρω από το οποίο θα γίνεται η περιστροφή –οι τελίτσες στο σχέδιο) (σχ.2)

3. Μεταφέρουμε με καρμπόν το κάθε κομμάτι χωριστά από τα άλλα πάνω στο χαρτόνι (σχ.3)

4. Κόβουμε τα περιγράμματα με ψαλίδι ή κοπίδι όσο πιο καθαρά γίνεται

5. Ανοίγουμε τρύπες στα σημεία των αξόνων με διακορευτή ή μυτερό αντικείμενο (προσέχοντας οι τρύπες να είναι καθαρές και στρογγυλές)

6. Ζωγραφίζουμε/ χρωματίζουμε τα κομμάτια (καλύτερα κι ευκολότερα πριν τα ενώσουμε)

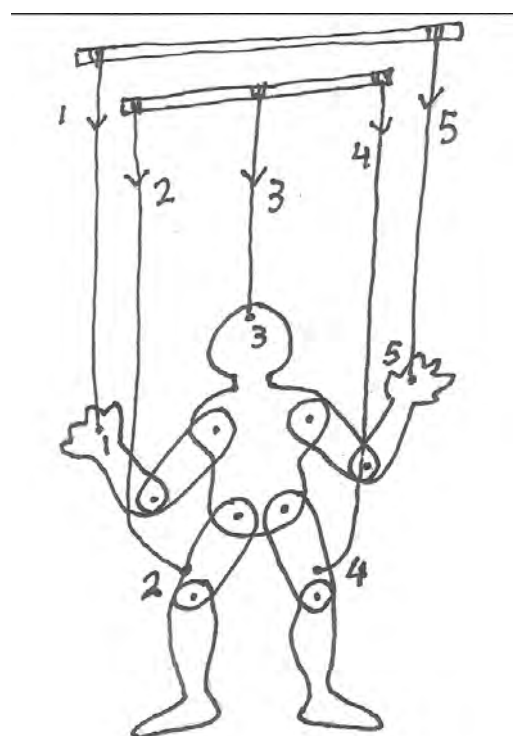
7. Ενώνουμε (αρθρώνουμε) τα κομμάτια με διπλόκαρφα (πρέπει να αποφασίσουμε ποιο θα πάει μπροστά και ποιο πίσω)

8. Αποφασίζουμε τα σημεία απ' όπου θα κρεμάσουμε την κούκλα ώστε να στηρίζεται και να ελέγχουμε τα επιμέρους κομμάτια και με βελόνα με κλωστή διαπερνάμε το χαρτόνι, αφαιρούμε τη βελόνα και δένουμε το νήμα ώστε ο κόμπος να είναι στην «ράχη» του χαρτονιού. Το μήκος του νήματος καθορίζει την

απόσταση της κούκλας από το χέρι μας.

10. Σκεφτόμαστε τον καλύτερο και απλούστερο τρόπο οργάνωσης των νημάτων σε βέργες (χειριστήριο), ώστε να έχουμε μεγαλύτερο έλεγχο και περισσότερες κινήσεις (βλ. παραδείγματα). Δένουμε τις άκρες των νημάτων σε καλαμάκια ρυθμίζοντας τα μήκη έτσι που να ανταποκρίνονται στην «ουδέτερη» κατάσταση της κούκλας.

11. Δοκιμάζουμε τις πόζες και κινήσεις που μπορεί να κάνει και διορθώνουμε κατάλληλα.

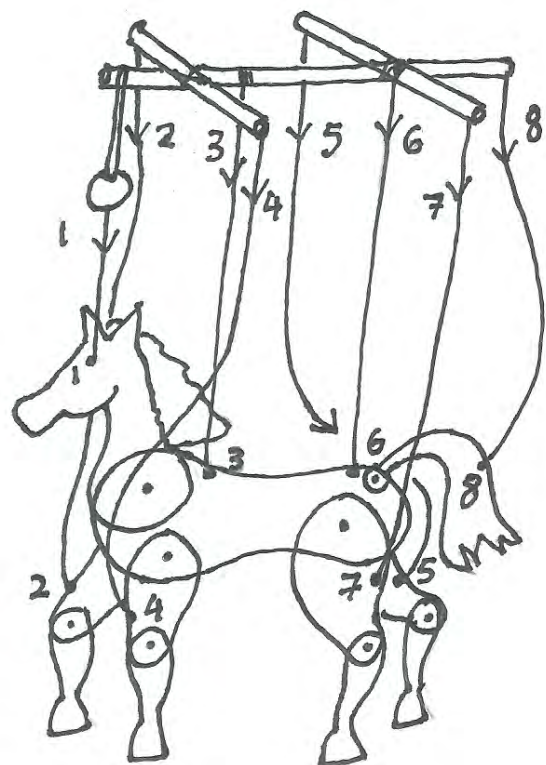
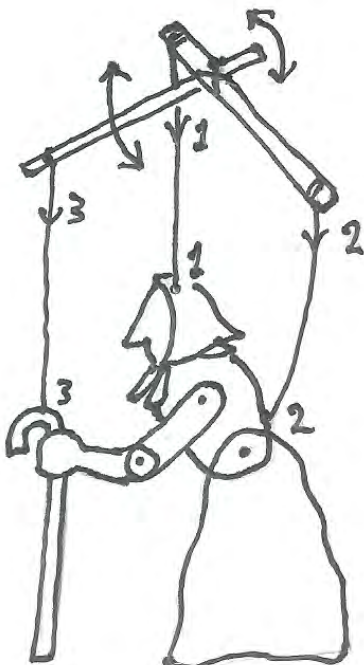
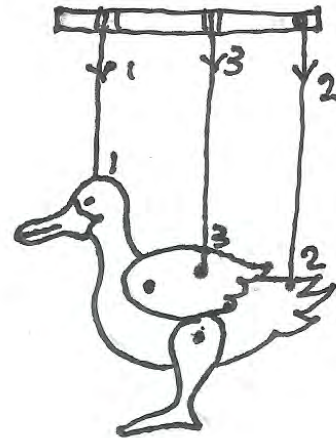
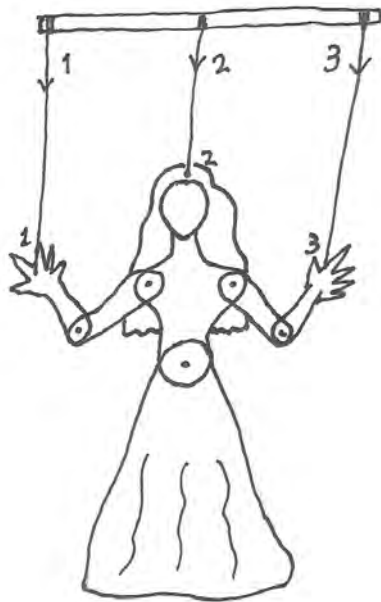

Συμβουλές και κόλπα

- Για το σχέδιο της φιγούρας μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε από παιδική ζωγραφιά έως έτοιμα σχέδια από το διαδίκτυο.
- Αν χρειαστεί να απομακρύνουμε τα κομμάτια ώστε να μην συγκρούονται κατά την κίνηση, βάζουμε ροδέλες χαρτονιού ανάμεσά τους, περασμένες στον ίδιο άξονα, είτε κολλημένες στο ένα από αυτά, είτε όχι.
- Αν δεν έχουμε διπλόκαρφα για τις αρθρώσεις, μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε σπάγκο, κάνοντας σφικτούς κόμπους μπρος και πίσω από τα κομμάτια που ενώνουμε ώστε να εφάπτονται.
- Για καλύτερο έλεγχο και σταθερότητα της κούκλας, μπορούμε να προσθέσουμε βαρίδια (πχ μικρά μεταλλικά αντικείμενα κολλημένα με χαρτοταινία, ή σιλικόνη) σε κάποια σημεία της (ειδικά στο κάτω μέρος που πατάει στο έδαφος)
- Αν δεν έχουμε καρμπόν για τη μεταφορά των κομματιών στο χαρτόνι, απλά τα αντιγράφουμε με το μάτι σχεδιάζοντάς τα κατευθείαν στο χαρτόνι χωρισμένα.
- Αν κάποιο μεγάλο και λεπτό κομμάτι λυγίζει και δε μένει επίπεδο μπορούμε να το ενισχύσουμε είτε με έξτρα χαρτόνι, είτε με ξύλινο σουβλάκι και χαρτοταινία, είτε με λεπτό σύρμα 1.5mm.

Σ.Μ

παραδείγματα

Κατασκευή θεάτρου σκιών και φιγούρων

Κατασκευάζουμε τη δική μας φιγούρα θεάτρου σκιών, όπως εμείς τη φανταζόμαστε και το δικό μας θεατράκι!

Όλα αυτά με πολύ απλά υλικά! (λίστα υλικών παρακάτω)

Μπορείτε να το φτιάξετε μαζί με τα παιδάκια σας στο σπίτι και να φωτίσετε ποιητικά τις μέρες (και τις νύχτες) σας!

Επίσης, η συγκεκριμένη κατασκευή προσφέρει ένα θαυμάσιο εκπαιδευτικό εργαλείο σε όσες/όσους ασχολούνται με την εκπαίδευση.

Υλικά:

ένα κουτί παπουτσιών

κόλλα/ ψαλίδι/χαρτοταινία/μονωτική ταινία μαύρη

σουβλακοστικάρια

μαύρο χαρτόνι (το λεγόμενο "κανσόν"!)

χαρτιά χειροτεχνίας διάφανα (διάφορα χρώματα)

ρυζόχαρτο ή κόλλα α4

φακός

Οδηγίες κατασκευής θεάτρου:

Τι κάνουμε με το κουτί παπουτσιών; Μα αυτό θα γίνει το θεατράκι μας!

Αρχικά, δημιουργούμε μια τρύπα στον πάτο του κουτιού (το κάτω μέρος). Το μέγεθος της τρύπας θα πρέπει να είναι όσο και η διάμετρος του φακού μας.

Μετά, χαράζουμε και κόβουμε ένα ορθογώνιο σχήμα στο καπάκι του κουτιού, κεντρικά (περίπου 25 επί 18cm). Στην εσωτερική πλευρά τοποθετούμε την κόλλα α4 ή το ρυζόχαρτο (γούστα είναι αυτά μεν, δίνουν διαφορετικό αποτέλεσμα δε!) και την κολλάμε περιμετρικά ώστε να σταθεροποιηθεί και να δημιουργηθεί ο "μπερντές" μας!

tip: μην τεντώνετε πολύ το χαρτί καθώς υπάρχει κίνδυνος να σκιστεί, αλλά καλό είναι να μην έχει "τσακίσματα" καθώς θα αλλοιώνει την προβολή της φιγούρας μας.

Στην πλάγια και μεγαλύτερη πλευρά του κουτιού δημιουργούμε ένα άνοιγμα ορθογώνιο, περίπου 25cm μήκος επί 6cm βάθος*. Εδώ είναι η είσοδος (και έξοδος) των φιγούρων μας. Στη συνέχεια κλείνουμε το κουτί (με το καπάκι του) και το ασφαλίζουμε με την χαρτοταινία (μπορεί το καπάκι να καλύπτει λίγο το άνοιγμα μας, δεν πειράζει αν είναι επαρκές ώστε να χωράνε οι επίπεδες φιγούρες μας).

Τέλος τοποθετούμε τον φακό στην κυκλική τρύπα που ανοίξαμε στο κουτί και τον στερεώνουμε.

Το θεατράκι μας είναι έτοιμο!

*Τα μεγέθη είναι ενδεικτικά, για ένα κουτί παπουτσιών ενηλίκων! Φυσικά, μπορείτε να πειραματιστείτε με τα μεγέθη, αν έχετε μεγαλύτερα κουτιά πχ από τηλεόραση κτλ και να φτιάξετε μεγαλύτερες φιγούρες επίσης ή αντίστοιχα μικρότερα θεατράκια ακόμα και από σπιρτόκουτα! (προσοχή στο.. φωτίλι!)

Τέλος, μπορείτε ακόμα να διακοσμήσετε το θεατράκι, προσθέτοντας κουρτίνες, ζωγραφίζοντάς το, κάνοντας κολάζ στις εξωτερικές πλευρές του, κολλώντας φτερά και πούπουλα... και ό,τι άλλο κατεβάσει ο νους σας και ο νους των παιδιών σας!

Οδηγίες για την κατασκευή φιγούρων:

Πάνω στο μαύρο κανσόν χαρτόνι ζωγραφίζουμε σχήματα της φαντασίας μας (ζώα, αντικείμενα, ανθρώπινες φιγούρες, σπίτια, δέντρα κ.ο.κ) και τα κόβουμε περιμετρικά. Μπορούμε να

εμπλουτίσουμε τη φιγούρα μας, αφαιρώντας ένα σημείο εσωτερικά και κολλώντας στη θέση αυτή ένα χρωματιστό διάφανο χαρτί. Το αποτέλεσμα, όταν πια η φιγούρα φωτίζεται, είναι πως εκτός από την σκιά της μαύρης φιγούρας, τώρα προβάλλεται επίσης το χρωματιστό της σημείο στον μπερντέ μας.

Τέλος, για να μπορούμε να χειριστούμε τη φιγούρα μας, κολλάμε πάνω της το σουβλακοστικάκι με την μονωτική ταινία (αν δεν έχετε, χρησιμοποιήστε χαρτοταινία) και είναι έτοιμη να “βουτήξει” στο θεατράκι.

Το μόνο που χρειάζεται τώρα είναι να δημιουργήσετε σκοτάδι (ή να περιμένετε να νυχτώσει...) και να ανάψετε τον φακό!

Οι φιγούρες (και τα παιδιά πρωτίστως!) ξέρουν ήδη τι ιστορίες θέλουν να πουν!....

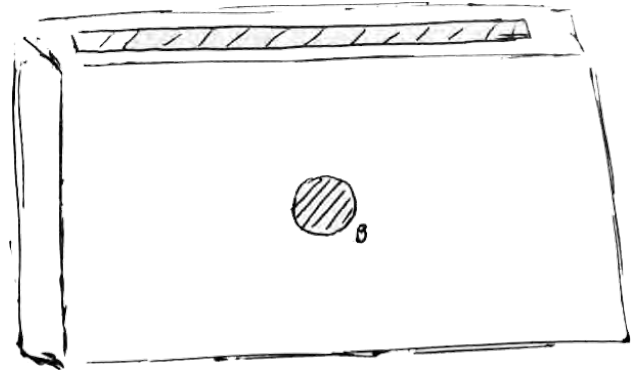
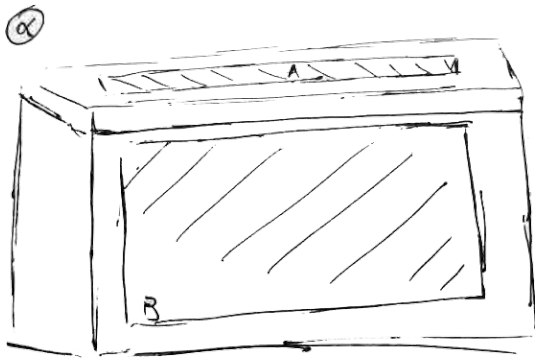
Καλή κουκλο-ποίηση!!!!

A: αφαιρούμε (εδώ είναι η είσοδος/έξοδος για τις φιγούρες)

B: αφαιρούμε και κολλάμε την α4 (ή το ρυζόχαρτο), στην εσωτερική πλευρά

B: Αφαιρούμε (το σημείο που θα στηριχθεί ο φακός)

A.I

-Το κουκλοθέατρο, η τέχνη που κατεξοχήν αντιπαλεύει το θάνατο και προσφέρει στην ανθρωπότητα την ζωτική εμπειρία του αυτοσαρκασμού και αυτο-παρωδίας στην πιο χειροπιαστή μορφή της, παίζει χαρούμενα με όλα τα μεγάλα μυστήρια και μας ενώνει σε μια Υλο-Ποιητική τελετουργία.-

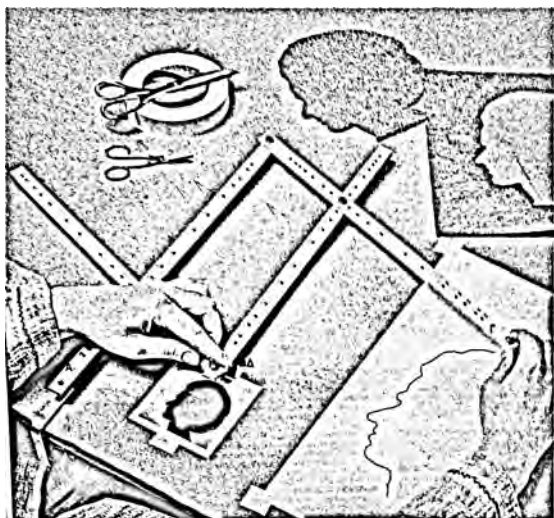
Πορτρέτα σιλουέτες

Τα πορτρέτα από σιλουέτες είναι πολύ διασκεδαστικά και μπορείτε να τα φτιάξετε ακόμη και αν δεν ζωγραφίζετε τόσο καλά. Ήταν γνωστά στην αρχαία Κίνα και σε άλλες ασιατικές χώρες, αλλά πήραν το όνομα τους από έναν Γάλλο, τον Ετιέν ντε Σιλουέτ, που είχε ως χόμπι να κόβει προφίλ σε χαρτί. Πριν την ανακάλυψη της φωτογραφίας, τα πορτρέτα με σιλουέτες είχαν μεγάλη πέραση. Σύμφωνα με τον πιο απλό παραδοσιακό τρόπο, με τη βοήθεια ενός κεριού, ζωγράφιζαν τη σκιά του προφίλ απάνω σε χαρτί και μετά τη μίκραιναν με μία συσκευή που λέγεται παντογράφος. Το σχήμα το γέμιζαν με μελάνι. Σήμερα μπορείτε να χρησιμοποιήσετε ένα ηλεκτρικό λαμπτήρα για να προβάλετε τη σκιά, ή ακόμα καλύτερα ένα φακό που θα κάνει το προφίλ πιο αδρό και θα ελαττώσει τη δεύτερη σκιά που συνήθως παρουσιάζεται.

1. Η ευκολότερη μέθοδος να φτιάξετε ένα πορτρέτο σιλουέτα είναι να κολλήσετε ένα χαρτί στον τοίχο και να καθίσετε το μοντέλο σας κοντά στον τοίχο, για να “ξεσηκώσετε” το περίγραμμα της σκιάς του.

2. Ο παντογράφος είναι ένα ρυθμιζόμενο εργαλείο από ξύλο ή πλαστικό που θα το προμηθευτείτε από τα καταστήματα με είδη σχεδίου. Με τον παντογράφο μπορείτε να κάνετε μηχανική αντιγραφή ενός σχεδίου σε μικρότερη ή μεγαλύτερη κλίμακα... Το κόστος του είναι γύρω στα 20 ευρώ αλλά δεν είναι δύσκολο να τον κατασκευάσετε μόνοι σας.

3. Ένας άλλος τρόπος να φτιάξετε σιλουέτες είναι με τη μέθοδο του παράθυρου. Με αυτό τον τρόπο μπορείτε πολύ εύκολα να φτιάξετε μικρότερα πορτρέτα, πρέπει όμως να τονίσουμε ότι θέλει καλό μάτι για να τα πετύχετε με ακρίβεια και, όσο πιο μακριά βρίσκεται το μοντέλο, τόσο μεγαλύτερη είναι η δυσκολία.

Μπορείτε να αισθανθείτε ελεύθεροι να χρησιμοποιήσετε τη φαντασία σας και να μην χρησιμοποιήσετε μόνο κλασικά άσπρα και μαύρα χαρτιά για να φτιάξετε σιλουέτες. Μπορείτε να κάνετε παραλλαγές χρησιμοποιώντας χρωματιστά χαρτιά κ.α. Δεν υπάρχει λόγος να περιορίζετε μόνο σε πορτρέτα που απεικονίζουν το κεφάλι και τους ώμους. Φτιάξτε σιλουέτες χεριών, ανθρώπων που φορούν περίεργα καπέλα, λουλούδια ή ό,τι άλλο θέλετε. Διασκεδάστε με τον τρόπο που τοποθετείτε τη σιλουέτα σας στο χώρο ή συνδυάστε δύο και τρεις σιλουέτες μαζί.

Κουκλοθέατρο με ατομική ευθύνη

Παίρνω μια μάσκα μιας χρήσης, η οποία θα χρησιμοποιηθεί ως σκηνή/σκηνικό.

Ζωγραφίζω μια γραμμή στο πάνω μέρος της αφήνοντας τουλάχιστον 2 εκατοστά κενό από τις δύο πλαϊνές πλευρές και περίπου 3 από την πάνω πλευρά.

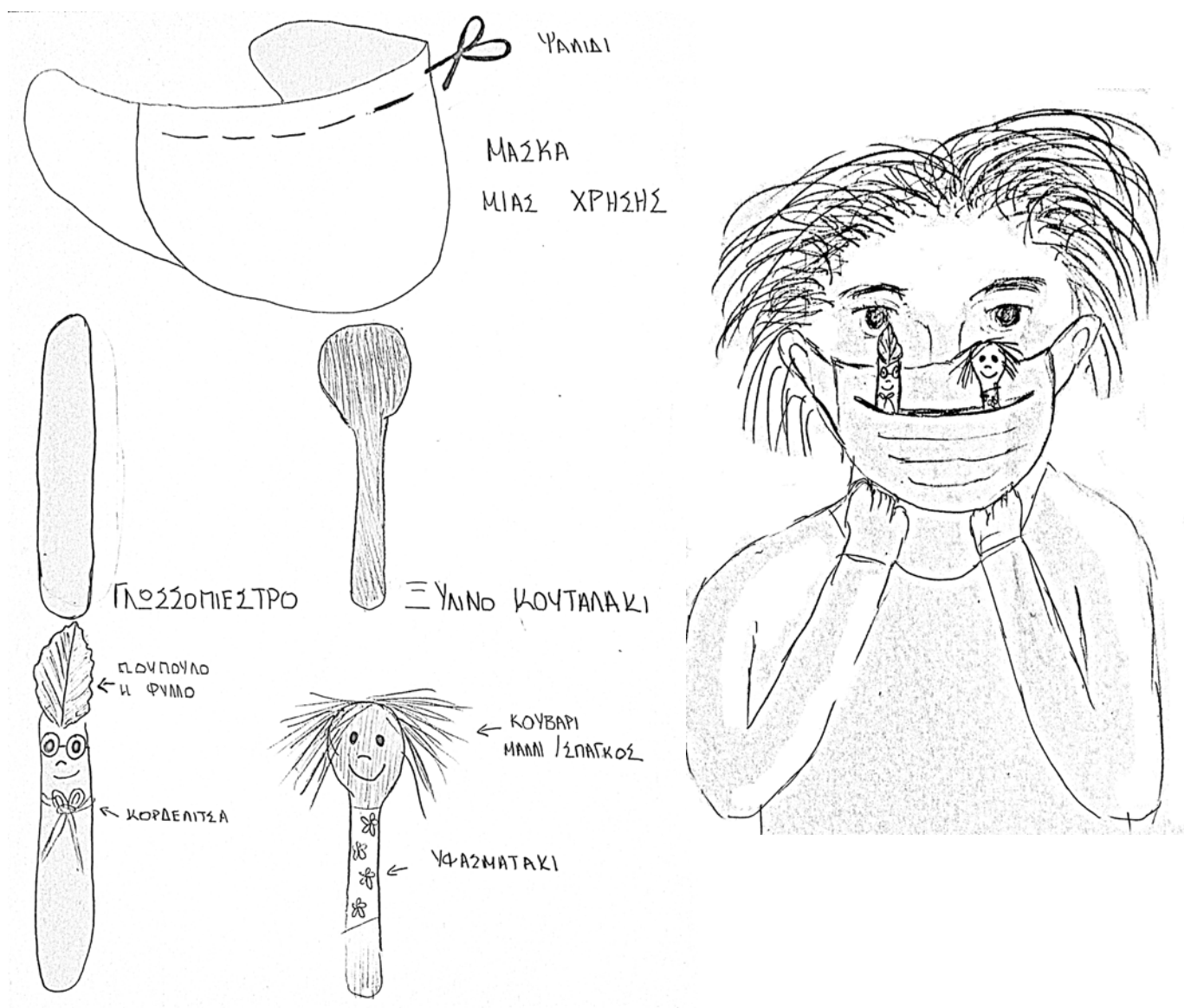
Κόβω με το ψαλίδι τη γραμμή και η σκηνή μου είναι έτοιμη (Εάν θέλω μπορώ να την ζωγραφίσω για να την κάνω ακόμα πιο όμορφη).

Χρησιμοποιώ σαν βάση για τις κούκλες ένα γλωσσοπίεστρο και ένα κουταλάκι από ξύλο ή μπαμπού.

Δημιουργώ τις κούκλες μου χρησιμοποιώντας κορδέλες, υφάσματα , ματάκια, μαρκαδόρους, φύλλα, πούπουλα κλπ.

Φοράω τη μάσκα, εεεεε συγγνώμη τη σκηνή μου ήθελα να πω, τοποθετώ τους ήρωές μου στην οπή και... ξεκινάει η παράσταση.

M.П

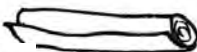

-Η «ψυχή» της κούκλας δεν αποκαλύπτεται εύκολα. Αναζητήστε την στα βλέμματα, τις σιωπές, τις παύσεις, τις μικρές κινήσεις.-

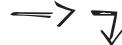
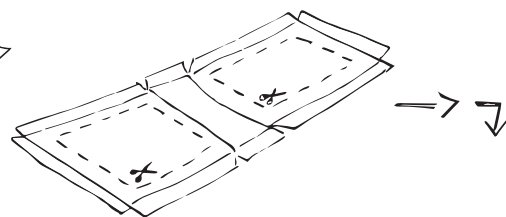
Φτιάξε το δικό σου θέατρο σκιών

Υλικά:

- ένα άδειο κουτί δημητριακών
- ένα κομμάτι λαδόκολλα
- χαρτοταινία
- ψαλίδι
- κόλλα
- καλαμάκια από σουβλάκι ή γλωσσοπίεστρα

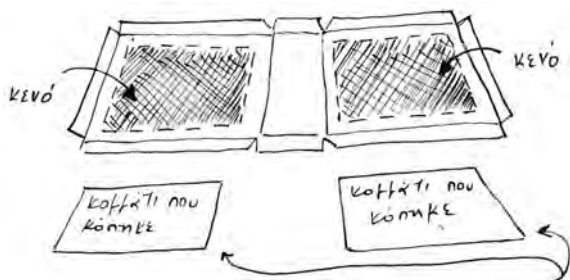

1. Ξεκίνα κόβοντας το κουτί δημητριακών. Προσπάθησε να ανοίξεις το κουτί χωρίς να το σκίσεις, γιατί θα χρειαστείς όλα τα μέρη του. Στο παρακάτω σχέδιο έχει κάποιες διακεκομμένες γραμμές. Όπου τις βλέπεις σημαίνει ό,τι αυτό το σημείο πρέπει να κοπεί με το ψαλίδι.

Στο τέλος το κουτί σου πρέπει να μοιάζει κάπως έτσι:

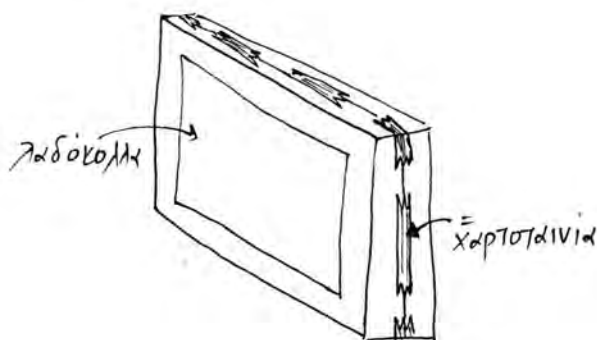
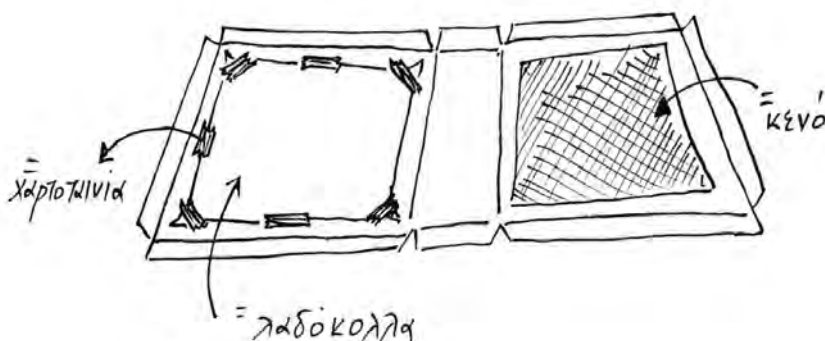
Μην πετάξεις τα κομμάτια που έκοψες, γιατί με αυτά μπορείς να φτιάξεις στο τέλος τις φιγούρες σου.

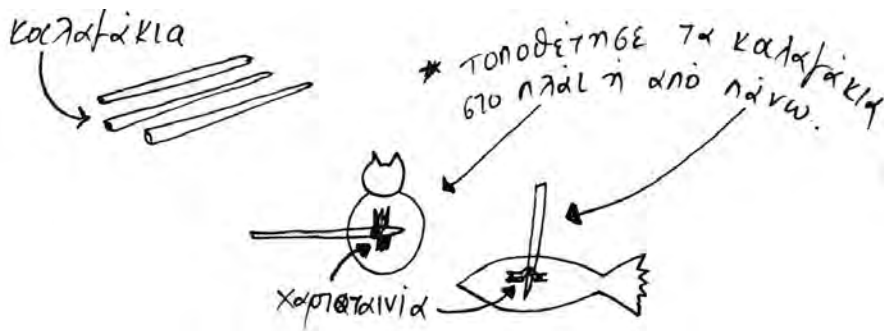
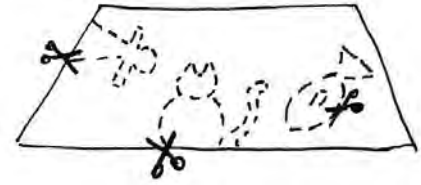
2. Στη συνέχεια κόψε ένα κομμάτι λαδόκολλα και κάλυψε με αυτό τη μία από τις δύο τρύπες που έχεις κόψει. Κόλλησε τη λαδόκολλα στη χρωματιστή (πλαστικοποιημένη) πλευρά του κουτιού, με χαρτοταινία ή κόλλα.

3. Ήρθε η ώρα να ξανασυναρμολογήσεις το κουτί. Δηλαδή να το κολλήσεις, ώστε να γίνει και πάλι ένα κουτί όπως στην αρχή. Συναρμολόγησε το κουτί με τη χρωματιστή (πλαστικοποιημένη) πλευρά στο εσωτερικό και τη χάρτινη απ' έξω. Με αυτόν τον τρόπο τα σχέδια που έχει ήδη το κουτί θα είναι από μέσα, ενώ η χάρτινη πλευρά απ' έξω, την οποία μπορείς να ζωγραφίσεις/στολίσεις όπως θέλεις εσύ.

Θα παίξεις την παράστασή σου.

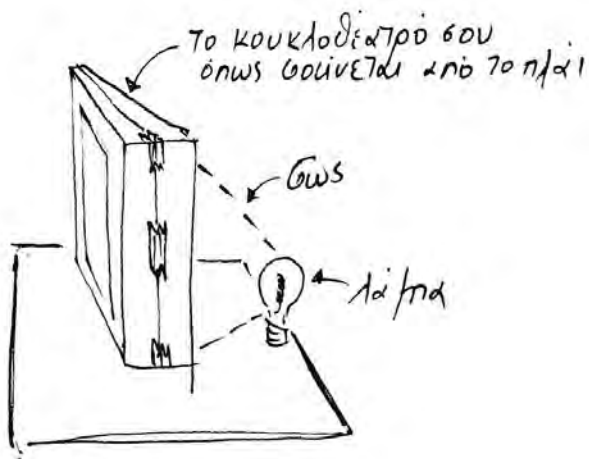

4. Θυμάσαι εκείνα τα δύο κομμάτια χαρτόνι που περίσσεψαν στην αρχή; Ήρθε η ώρα τους! Σχεδιάσε πάνω ότι τρελό χαρακτήρα φανταστείς και θες να πρωταγωνιστεί στην παράστασή σου. Άφου ολοκληρώσεις τα σχέδιά σου, ξεκίνα να κόβεις τους ήρωες.

5. Μόλις τελειώσεις με το κόψιμο, βάλε στις φιγούρες το χειριστήριό τους (δηλαδή τα καλαμάκια/γλωσσοπίεστρα).

6. Το θεατράκι σου είναι έτοιμο! Το μόνο που χρειάζεσαι τώρα είναι ένας φακός ή μια λάμπα γραφείου. Ακούμπησε το θεατράκι σου στο τραπέζι και τοποθέτησε στο πίσω μέρος την λάμπα.

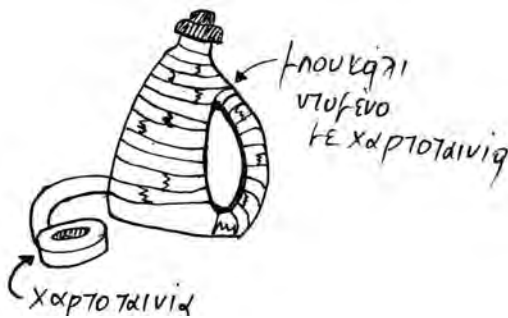

Για ακόμη πιο φαντασμαγορικό αποτέλεσμα, προσπάθησε να κάνεις όσο πιο σκοτεινό γίνεται το δωμάτιο που θα παίζεις την παράστασή σου.

Πρόσωπα από συσκευασίες απορρυπαντικών.

Υλικά:

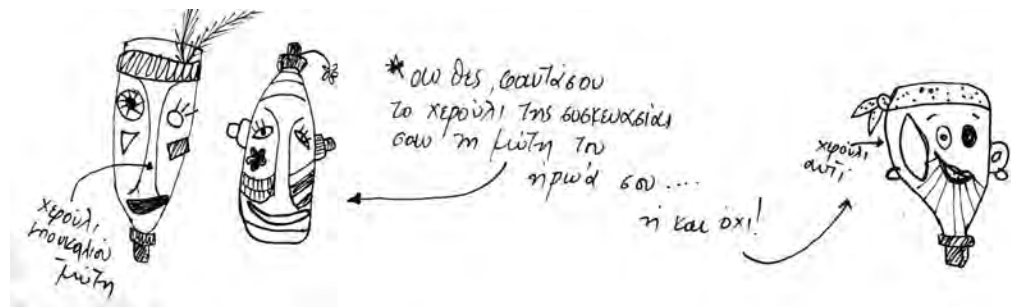
- άδεια μπουκάλια απορρυπαντικού
- χαρτοταινία
- χρώματα (τέμπρες, μαρκαδόρους, κηρομπογιές)
- υγρή κόλλα
- χάρτινος κύλινδρος από ρολό χαρτί κουζίνας
- ό,τι άλλο υλικό θέλεις, για να στολίσεις τον χαρακτήρα σου (πλαστικά καπάκια, ύφασμα, μαλλί, χαρτόνια κλπ.)

1. Ξεκίνα την κατασκευή τυλίγοντας το μπουκάλι με χαρτοταινία. Αυτό γίνεται, γιατί τα χρώματα δεν στέκονται καλά σε μια πλαστική επιφάνεια όπως αυτή του μπουκαλιού. Πριν ντύσεις το μπουκάλι με χαρτοταινία, μπορείς αν θες, να δοκιμάσεις τα χρώματα πάνω του. Εάν είσαι ευχαριστημένος/η με το αποτέλεσμα, μπορείς να προσπεράσεις αυτό το βήμα.

2. Χρωμάτισε και στόλισε το μπουκάλι σου. Ξεκίνα με το χρωμάτισμα και εάν χρησιμοποιείς τέμπρες/νερομπογιές, δώσε λίγο χρόνο να στεγνώσει. Στη συνέχεια μπορείς να κολλήσεις πάνω στον ήρωά σου, οτιδήποτε θέλεις. Άσε την φαντασία σου ελεύθερη και δημιούργησε τους πιο μοναδικούς χαρακτήρες!

Αν θες, μπορείς να φανταστείς το χερούλι της συσκευασίας σαν τη μύτη του ήρωά σου....ή και όχι!

3. Τέλος, μπορείς να τοποθετήσεις στο άνοιγμα/στόμιο του μπουκαλιού ένα ρολό από χαρτί κουζίνας, για χειριστήριο.

Κουκλαράκια

(κούκλες από ξύλινα κλαράκια)

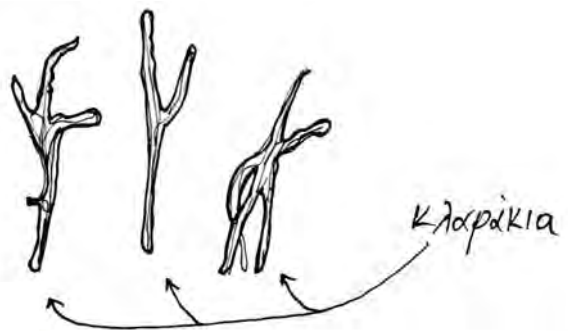
Υλικά:

- διαφόρων μεγεθών και σχημάτων ξύλινα κλαράκια
- τέμπλερες
- υγρή κόλλα
- ό,τι άλλο υλικό θέλεις για να στολίσεις τον χαρακτήρα σου

(υφάσματα, κλωστές, μαλλί κλπ)

1. Το πρώτο που έχεις να κάνεις είναι να βρεις μερικά κλαράκια. Πήγαινε μια βόλτα στον κήπο, στη γειτονιά, στο πάρκο και ψάξε για κλαράκια. Σίγουρα θα βρεις αρκετά και μάλιστα με τα πιο τρελά σχήματα! Μην το παρακάνεις όμως, μάζεψε όσα χρειάζεσαι για την παράστασή σου.

2. Παρατήρησε τα κλαράκια που έχεις συγκεντρώσει και ξεκίνα να φαντάζεσαι τους ήρωές σου. Ένα μπορεί να θυμίζει χορευτή, άλλο σκύλο, άλλο πάλι μπορεί να μοιάζει με ένα πλάσμα απ'το διάστημα. Αφού οραματιστείς

τους χαρακτήρες σου ξεκίνα με το χρωμάτισμα και το στόλισμα. Αν θες μπορείς να ενώσεις δύο ή περισσότερα κλαράκια μεταξύ τους.

Άσε τη φαντασία σου ελεύθερη και θα δεις, ότι θα ξεφυτίσουν από 'κει οι πιο φοβεροί ήρωες!

Καλές παραστάσεις!

E.M

Κούκλα από χαρτοταινία και εφημερίδα

Μια ευκαιρία μικροί και μεγάλοι να "ανακουκλώσουμε" , με απλά υλικά που έχουμε στο σπίτι.

Η εφημερίδα όπως και η χαρτοταινία από μόνα τους, μπορούν να γίνουν κούκλες και να μας χαρίσουν ώρες παιχνιδιού και έκφρασης. Εδώ όμως, θα ήθελα να σας περιγράψω την γαντόκουκλα με χαρτοταινία και εφημερίδα, όπου ο μεσαίος και ο αντίχειρας θα γίνουν τα χέρια της και ο δείκτης θα κινεί το κεφάλι της.

Ας ξεκινήσουμε λοιπόν φτιάχνοντας το κεφάλι και το λαιμό της κούκλας μας. Για αυτό θα χρειαστούμε:

χαρτοταινία-εφημερίδα-ρολό τουαλέτας

Ξεκινάμε διπλώνοντας ένα μονό ή διπλό φύλλο εφημερίδας (ανάλογα με το μέγεθος κεφαλιού που θέλουμε)

προσπαθώντας να το κάνουμε μια μπάλα. Το διπλώνουμε και το ξεδιπλώνουμε τουλάχιστον 3 φορές για να γίνει εύπλαστο το υλικό μας, αλλά και γιατί μας προσφέρει απόλαυση αυτή η διαδικασία.

Πάμε τώρα να φτιάξουμε το λαιμό, κόβοντας από το ρολό τουαλέτας ένα ορθογώνιο κομμάτι περίπου 6 X 8 εκ. Το λυγίζουμε και το κολλάμε με τη χαρτοταινία σε σχήμα κυλίνδρου γύρω από το δάχτυλό μας. Ο λαιμός θα πρέπει να εφαρμόζει καλά στο δάχτυλό μας- κάτι πολύ σημαντικό για τις κινήσεις της κούκλας.

Με χαρτοταινία, θα στερεώσουμε το λαιμό στην εφημεριδομπαλίτσα που θα 'ναι το κεφάλι της κούκλας μας, πιέζοντας πρώτα με το δάχτυλό μας, σαν να κάνουμε μια τρύπα-υποδοχή για το λαιμό. Εάν μπορείτε να λυγίσετε το δάχτυλο σας στο ύψος της δεύτερης κλειδώσης, τότε το μήκος του κυλινδρικού λαιμού είναι σωστό.

Επόμενο βήμα να καλύψουμε όλο το κεφάλι με μικρά κομμάτια χαρτοταινίας. Μας διευκολύνει να τα έχουμε κόψει από πριν και να έχουμε κολλήσει από μια ακρούλα τους ή πάνω στο σώμα μας ή πάνω στο τραπέζι που δουλεύουμε ή όπου αλλού μας βολεύει, αρκεί να ξεκολλάνε εύκολα και χωρίς να χάνει η χαρτοταινία την κόλλα της.

Για το σώμα της κούκλας μας θα χρησιμοποιήσουμε ένα τετράγωνο ή στρογγυλό κομμάτι εφημερίδας ή υφάσματος (πανάκι, μαντήλι κ.ο.κ). Κάνουμε μια τρύπα στη μέση του πανιού και κολλάμε τον χαρτονένιο κυλινδρικό λαιμό με πιστόλι σιλικόνης ή αν δεν έχουμε, με τη χαρτοταινία και ενισχύουμε τυλίγοντας και με λαστιχάκι . Έπειτα κάνουμε δύο τρύπες για να περάσουν τα χέρια της κούκλας.

Είναι σχεδόν έτοιμη η κούκλα μας και καθώς την κοιτάμε ίσως διακρίνουμε που είναι η μυτούλα της, η μπροστινή και η πίσω όψη. Σε αυτό το σημείο, αν θέλουμε, της προσθέτουμε μαλλιά και μάτια , μύτη, στόμα ή και μουσούδα αν θέλουμε να είναι ζώακι. Για μαλλιά, χρησιμοποιούμε κλωστές ή κομμένα κουρελάκια ή κομμένη εφημερίδα και τα κολλάμε στο πάνω μέρος του κεφαλιού. Για μάτια, γυάλινες χάντρες ή κουμπιά. Αν θέλουμε φτιάχνουμε αυτιά, μύτες ή μουσούδα με χαρτοταινία και εφημερίδα και τα κολλάμε .Μια άλλη εναλλακτική είναι να βάψουμε με ανεξίτηλο μαρκαδόρο ή με μπογιές τα χαρακτηριστικά του προσώπου και όλο το πρόσωπο. Αν θέλουμε να δώσουμε κι άλλες λεπτομέρειες μπορούμε. Π.χ. γυαλιά μυωπίας, λυγίζοντας ένα σύρμα, καπέλα από το χαρτόνι του ρολού τουαλέτας, στόλισμα στο ρούχο της κούκλας.

Καλά κουκλοπαιχνίδια!

Όλες αυτές οι οδηγίες είναι για να σας βοηθήσουν, αλλά φυσικά ακολουθείστε και τη φαντασία σας καθώς υπάρχουν άπειρες επιλογές!

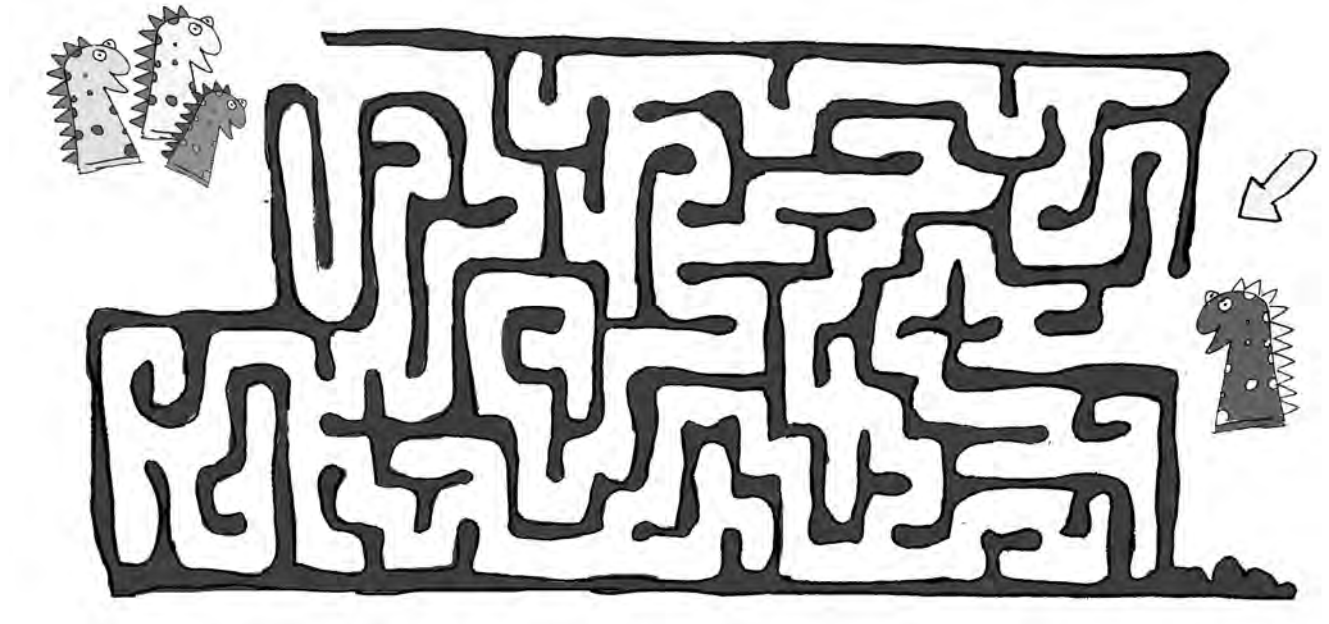
Λ.Κ

κουκλοπαίγνια

Κουκλολαβύρινθος

Οδηγήσε την κούκλα στην παρέα της για να αρχίσει η παράσταση

Σκιές στον τοίχο

Ταίριαξε τις σκιές με τα χέρια και μετά δοκίμασε και εσύ να παίζεις στο σκοτάδι.

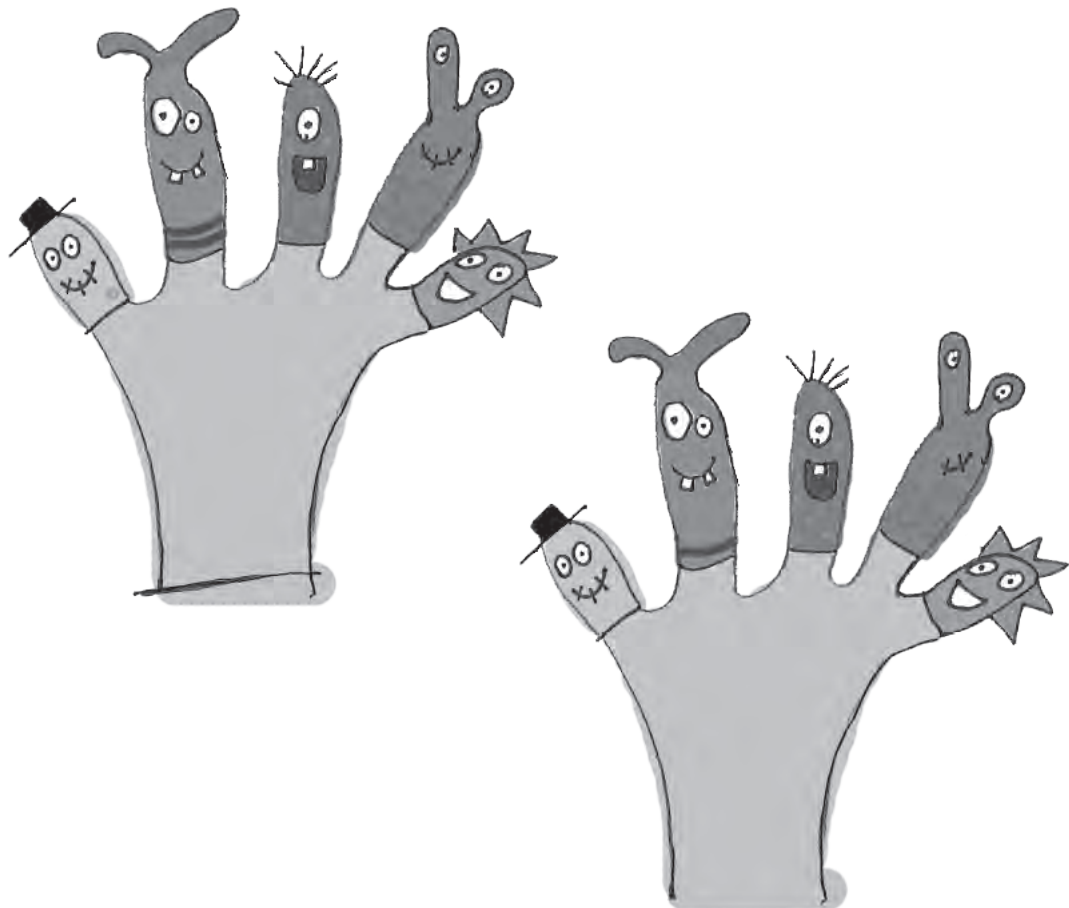
Κουκλόκρυπτόλεξο

Έχει τουλάχιστον 15 κρυμμένες λέξεις, οριζόντια, κάθετα και διαγώνια!
Πόσες βρίσκεις εσύ;;

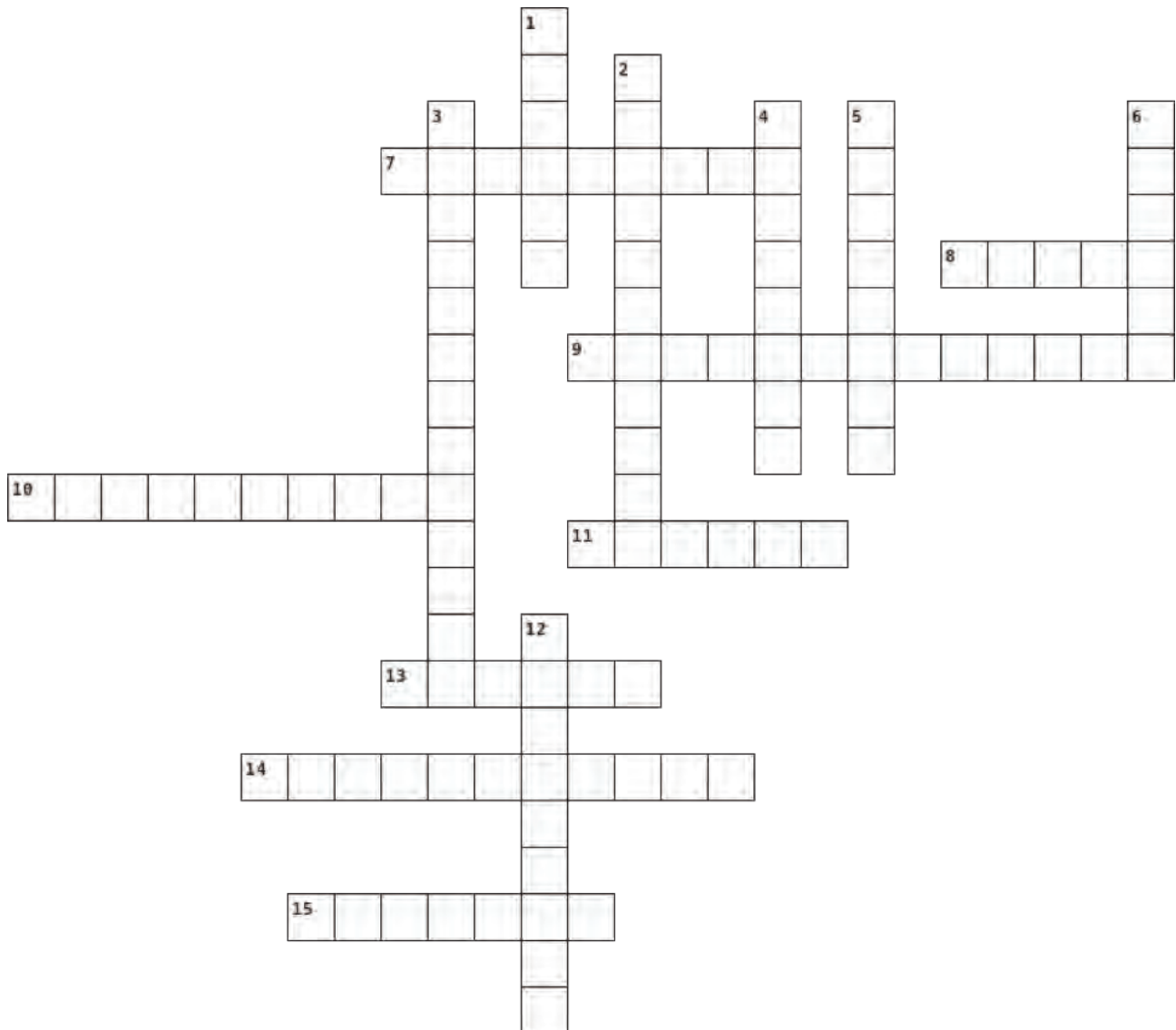
ΤΟΚΑΡΗΖΓΙΕΩΛΒΑΟΤΠΥΝΣΑΦΠΞ
ΗΧΕΚΠΕΡΕΑΛΤΣΓΟΛΙΒΜΙΒΜΟΤΨΙ
ΟΠΤΑΟΓΞΥΣΝΜΛΟΚΥΦΖΕΘΙΑΚΜΑ
ΠΡΥΚΦΥΣΑΠΙΝΛΚΡΤΕΛΙΒΝΚΞΙΠΕ
ΑΜΙΚΒΦΚΟΣΜΟΙΤΡΥΜΝΑΛΡΖΒΟΛ
ΤΠΕΦΓΑΟΛΟΚΛΗΡΟΙΗΟΦΟΟΑΛΥΓ
ΔΚΖΩΗΞΑΚΟΥΚΛΕΣΝΞΙΠΦΓΥΑΚΛΙ
ΒΩΜΣΔΕΛΑΝΘΡΩΠΟΙΗΝΤΘΝΑΜΦΙ
ΞΔΑΥΝΗΒΚΟΧΕΡΧΟΝΤΑΙΜΙΙΟΑΝΚ
ΦΩΓΣΥΙΛΚΟΝΤΑΓΙΜΤΝΟΩΞΜΔΟΕΙ
ΟΔΙΝΕΙΒΗΦΑΜΩΤΣΑΓΡΥΚΘΑΟΔΧΙ
ΗΒΚΟΩΚΖΛΟΓΙΑΤΡΕΙΑΩΠΑΕΜΠΙΑ
ΜΣΧΟΗΔΑΘΠΚΡΟΓΞΟΛΕ!ΚΖΗΤΩΕΙΕ

Μπερδεύτηκαν οι κουκλές

Βρές τις 7 διαφορές !

Κουκλοσταυρόλεξο

κάθετα

1. το ελληνικό κέντρο κουκλοθεάτρου
2. κούκλα που φοριέται στο χέρι
3. μικρή κούκλα
4. λαϊκός κωμικός ήρωας
5. πίσω από τις κούκλες υπάρχουν
6. Απαραίτητος για μία παράσταση κουκλοθεάτρου.
12. μεταλλικό μικρό εξάρτημα πάντα χρήσιμο

οριζόντια

7. κούκλα με νήματα
8. κούκλα από αφρολέξ
9. η καλύτερη δουλειά στον κόσμο
10. αρχαία κούκλα
11. κούκλα που κινείται με βέργες
13. υλικό εργαστηρίου
14. από χαρτί και κόλλα
15. γαλλιστί η σκηνή του κουκλοθεάτρου

Παιχνίδι. Μια ιστορία κρύβεται κάπου...άγγιξέ τη!

Σε κύκλο. Ο συντονιστής ή η κούκλα του δίνει την εντολή: «Αγγίξτε κάτι...» π.χ. ένα παπούτσι, ένα δάχτυλο, ένα κουμπί κ.τ.λ. Κάθε μέλος της ομάδας ή η κούκλα του, με τη σειρά που στέκονται στον κύκλο, αγγίζουν ένα συγκεκριμένο αντικείμενο σε κάποιο άλλο μέλος της ομάδας βάσει της εντολής που τους δίνεται κάθε φορά και επιστρέφουν στη θέση τους.

Στον χώρο. Τα μέλη της ομάδας/οι κούκλες περπατούν στον χώρο. Ο συντονιστής/η κούκλα δίνει την εντολή : «Αγγίξτε κάτι...» π.χ. κόκκινο, μυτερό, τεράστιο, χάρτινο, φθαρμένο κ.τ.λ. Μπορεί να είναι κάποιο αντικείμενο με βάση το χρώμα, το σχήμα, το μέγεθος, τη σύσταση, την αίσθηση ή κάτι αφηρημένο π.χ. χάρτινο σύννεφο, σκληρή καρδιά.

Σε δεύτερη φάση ο συντονιστής/η κούκλα λέει: “Αγγίξτε κάτι....” και επαναλαμβάνει τις εντολές που έδωσε. Αφήνει χρόνο στα μέλη της ομάδας να θυμηθούν νοητά τί είχαν αγγίξει ώστε να επιλέξουν κάτι με το οποίο θα γράψουν μια πρόταση που να είναι παρμένη από μια ιστορία που θα σκεφτούν εκείνη τη στιγμή ή θα μπορούσε να είναι ο τίτλος της. Μοιράζονται την πρόταση στην ομάδα.

Π.χ. εντολή/αντικείμενο/πρόταση: αγγίξτε κάτι με ρίγες/κασκόλ/μ' ένα σάλτο πήδησε πάνω στο ριγέ κασκόλ και κρατώντας το σφιχτά από τα κρόσσια, πέταξαν πάνω από τον Μέγα Ωκεανό.

Στη συνέχεια, με βάση την πρόταση που προέκυψε, κάθε μέλος της ομάδας γράφει μια μικρή ιστορία με πρωταγωνιστή τον χαρακτήρα/κούκλα του και στήνει μια παράσταση (στιγμιότυπο) που την παρουσιάζει στην υπόλοιπη ομάδα.

Παντομίμα. Οι συμμετέχοντες διαλέγουν ένα από τα αντικείμενα που άγγιξαν και γράφουν 5 διαφορετικές χρήσεις για αυτό πέρα από τη συνηθισμένη. Σηκώνονται και δείχνουν οι ίδιοι ή η κούκλα τους τις χρήσεις με παντομίμα. Οι υπόλοιποι προσπαθούν να μαντέψουν τι αναπαριστά το αντικείμενο κάθε φορά

Παιχνίδι. Ποια είναι η κούκλα αυτή;

Σε κύκλο. Όλα τα μέλη της ομάδας κρατώντας την κούκλα τους, λένε ένας ένας με τη σειρά κάποιο στοιχείο του χαρακτήρα της ή πως πιστεύουν ότι περνάει τη μέρα της κ.τ.λ.

Στη συνέχεια, η κάθε κούκλα μιλά για τον εαυτό της. Λέει μια φράση απευθυνόμενη στην ομάδα π.χ. τι της αρέσει, τι φοβάται, τι ονειρεύεται...

Σε δεύτερη φάση τα μέλη της ομάδας δημιουργούν ζευγάρια και οι κούκλες συνομιλούν μεταξύ τους θέλοντας να γνωρίσει η μια την άλλη. Επιλέγεται ένας σύντομος διάλογος που θα παρουσιαστεί στη συνέχεια στην υπόλοιπη ομάδα.

Παραλλαγή. Μια κούκλα κάθε φορά απαντά στις ερωτήσεις που της κάνουν τα μέλη της ομάδας ή οι υπόλοιπες κούκλες. Μετά την ολοκλήρωση του κύκλου ερωτήσεων τη θέση παίρνει άλλη κούκλα. Η κούκλα μπορεί να μην απαντήσει σε κάποια ερώτηση αν δεν θέλει.

ΕΑ

Κουκλοθεατρικός Χάρτης της Ελλάδας

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

HOCUS POCUS

<http://www.kouklotopia.gr/>

REDICOLO www.redicolo.com

ΑΛΑΝΤΑΛΟΥΜΠΑ

fb: ΑΛΑΝΤΑΛΟΥΜΠΑ -

ΚΟΥΚΛΟΘΕΑΤΡΟ

ΑΡΕΣ ΜΑΡΕΣ

aresmares7@gmail.com

ΓΙΟΒΑΝΗ ΔΗΜΗΤΡΑ

dimitragiovani@gmail.com

ΙΩΑΝΝΑ ΜΑΜΑΚΟΥΚΑ

www.ioannamamakouka.com

ΜΑΡΜΙΤΑ

<https://marmitapuppets.com/>

ΝΙΣΤΑ koyklonista@yahoo.gr

ΧΑΡΟΥΠΙ

fb: Κουκλοθέατρο Χαρούπι

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΝΤΡΑΛΑ www.antrala.gr

ΒΥΣΣΙΝΟΚΗΠΟΣ

www.vissinokipos.gr

ΤΡΙΚΑΛΑ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΑΡΑΦΥΛΛΑ

Fb: Anastasia Meera

ΚΕΡΚΥΡΑ

3 ΛΑΛΟΥΝ

<http://koyklotheatro3laloun.blogspot.com>

ΚΑΛΑΜΑΤΑ

ΓΟΥΤΟΥΓΟΥΠΑΤΟΥ

www.goupatou.gr

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

www.peiramatikiskinikalamatas.com

ΜΟΥ-ΦΑ (Μουσική & Φαντασία)

fb: moufapuppetry

ΣΥΡΟΣ

ΚΟΥΚΛΟΥΒΑΧΑΤΑ

<http://kouklouvahata.blogspot.com/>

ΜΥΚΟΝΟΣ

ΤΕΧΝΗΣ ΝΕΥΜΑ

nevmatheater.blogspot.com

ΚΡΗΤΗ

DAUDI fb: Κουκλοθέατρο Daudi

ARIMA fb: ArimaPuppetTheater

ΚΟΥΚΛΟΘΕΑΤΡΟ ΚΡΗΤΗΣ

www.kouklotheatro.gr

ΤΡΑΜΠΑΛΑ fb: Trabala Puppet Theater

ΚΟΡΙΝΘΟΣ

ΗΛΙΟΣΚΑΛΟΠΑΤΙ

pigolabida@gmail.com

ΛΑΡΙΣΑ

ΤΙΡΙΤΟΜΠΑ

Fb: Δημοτικός Κουκλοθίασος Τιριτόμπα

ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ

GYPSY MOTH

Ajempa@gmail.com

ΚΑΒΑΛΑ

TIK-NIK

www.tiknikpuppets.com

ΑΘΗΝΑ

ALALUZ alaluzpuppettheater@gmail.com

BARUTI fb: Francisco Brito

BUFOS <https://bufosuppe.wordpress.com>

CAMINA steff.nia@gmail.com

DON'T PANIC fb: DontPanicpuppettheate

FORTUNATI fb: fortunatipuppettheater

HOP SIGNOR, www.hopsignor.gr

MERLIN www.merlin.com

NOX KORAX fb:NOXKORAX puppet studio

PULSARHIBISCUS fb: pulsarhibiscus

VAGABONDES Ajempa@gmail.com

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΓΟΥΝΑΡΙΔΗ hagelikig@gmail.com

ΑΓΙΟΥΣΑΓΙΑ! www.ayusaya.com

ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑ <http://anemodoura.gr>

ΑΝΤΑΜΑΠΑΝΤΑΧΟΥ

puppetryanimation.blogspot.gr

ΑΦΟΥ/ ΜΠΑΓΑΖΙΑ fb: koukloheartroafou

ΔΥΤΕΣ www.dytespuppetry.gr

ΓΚΟΤΣΗΣ www.marionette.gr

ΘΕΑΤΡΟ ΣΚΑΛΑ fb: Θέατρο Σκάλα

ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

www.greekpuppettheatre.gr

ΙΡΙΝΑ ΜΠΟΪΚΟ

irinaboikotheatre.blogspot.com

ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ fb: karabolapuppettheatre

ΚΑΡΥΔΟΤΣΟΥΦΛΟ

www.karidotsouflothetheatre.gr

ΚΕΝΤΡΟ ΒΑΡΟΥΣ

fb: κουκλοθέατρο ΚΕΝΤΡΟ ΒΑΡΟΥΣ

ΚΟΚΟΥ ΜΟΥΚΛΟ www.kokoumouklo.gr

ΤΡΙΣΧΟΡΟΛΑΛΑΤΟ

fb: Κουκλοθέατρο Τρισχορολάλατο

ΛΙΛΙΑΝ ΧΑΡΙΤΑΚΗ-ΑΣΙΜΟΥ

lillianxaritakiasimou@gmail.com

ΜΑΙΡΗΒΗ www.mairivi.gr

ΜΑΡΙΟΝΕΤΕΣ ΜΕ...ΖΩΗ

zoiskalidi@gmail.com

ΜΑΡΙΟΝΕΤΕΣ ΤΖΙΚΑΣ www.marionettes.gr

ΠΡΑΣΣΕΝ ΑΛΟΓΑ www.prasinaloga.gr

ΣΠΟΡΟΣ psira82@gmail.com

ΣΤΡΑΤΑ insta: strata_puppet_theater

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΦΙ fb: TaPantaFi

ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ

dimitrakonstantinidou@yahoo.gr

ΤΕΡΑΤΟ fb: Erato Terato

ΤΟ ΡΑΦΙ ΠΑΝΩ Tsiamoura.m@gmail.com

ΤΡΑΜΠΑΛΑ trabalapuppet@gmail.com

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ fb: firdinmigdin.gr

ΧΑΡΧΟΥΤ charxout@hotmail.com

ΠΑΤΡΑ

ΠΛΑΓΓΟΝΕΣ x_saltibagos@yahoo.gr

ΑΜΠΕΛΟΦΑΣΟΥΛΑ fb: ampelofasoula

ΡΟΔΟΣ

ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ

fb: karabolapuppettheatre

Ελληνικό Κέντρο της Διεθνούς Ένωσης Κουκλοθεάτρου (UNIMA).

Η UNIMA (Union Internationale de la Marionnette, Διεθνής Ένωση Μαριονέτας), είναι η Διεθνής Ένωση για το Κουκλοθέατρο.

Είναι μη κυβερνητικός οργανισμός, ισότιμο μέλος της UNESCO και κανονικό μέλος του Διεθνούς Ινστιτούτου Θεάτρου.

Ιδρύθηκε το 1929, στην Πράγα και σήμερα έχει τμήματα σε ενενήντα περίπου χώρες όλου του κόσμου, ενώ εδρεύει στη Γαλλία.

Λειτουργεί σα μέσο επαφής των κουκλοπαικτών της γης, αλλά και σαν ανεξάρτητος οργανισμός που, μέσω πολλών επιτροπών και ομάδων εργασίας, προωθεί το κουκλοθέατρο σε διεθνές επίπεδο. Κάθε τέσσερα χρόνια, οργανώνεται ένα διεθνές συνέδριο, όπου επανακαθορίζονται οι στόχοι, η πολιτική και ο προγραμματισμός του Οργανισμού.

Το Ελληνικό Κέντρο της UNIMA γεννήθηκε το 1990. Είναι οργανισμός μη κυβερνητικός και μη κερδοσκοπικός και σαν στόχο της έχει την προώθηση της τέχνης αυτής στον ελληνικό χώρο, σε όλα τα επίπεδα, με την σύγχρονη ευρεία έννοιά της.

Πιο συγκεκριμένα και σύμφωνα με το καταστατικό της, σκοπός της είναι να προωθήσει τις τέχνες μορφών θεάτρου κούκλας, ακολουθώντας τους εξής τρόπους:

- α) δημιουργώντας με όλους τους δυνατούς τρόπους επικοινωνίας, επαφές και ανταλλαγές ανάμεσα στους καλλιτέχνες αυτών των μορφών θεάτρου, εντός και εκτός Ελλάδος.
- β) διοργανώνοντας φεστιβάλ, διαλέξεις, εκθέσεις, διαγωνισμούς, σεμινάρια, εργαστήρια και άλλες σχετικές δραστηριότητες.
- γ) ενθαρρύνοντας την επαγγελματική εκπαίδευση.
- δ) συνεισφέροντας στην ιστορική, θεωρητική και επιστημονική έρευνα.
- ε) διατηρώντας ζωντανές τις παραδόσεις και ενθαρρύνοντας την ανανέωσή τους.
- στ) διαδίδοντας τις παραπάνω τέχνες ως μέσο ηθικής και αισθητικής εκπαίδευσης.
- ζ) συμμετέχοντας σε εργασίες διεθνών και ελληνικών οργανισμών που έχουν συναφείς σκοπούς.

Μέλη του συλλόγου μπορούν να γίνουν όλοι όσοι είναι καλλιτέχνες ή φίλοι του θεάτρου κούκλας, του θεάτρου σκιών, του Καραγκιόζη, της μαριονέτας, του μαύρου θεάτρου κλπ.

Αποτελεί το μοναδικό συλλογικό φορέα για την τέχνη του κουκλοθεάτρου, λειτουργεί -μέσα από τη Γενική Συνέλευση και ομάδες εργασίας- και ως συλλογικός εκπρόσωπος των καλλιτεχνών απέναντι στην πολιτεία, τους κρατικούς φορείς και σε κάθε περίπτωση που κρίνεται σκόπιμο ή αναγκαίο.

Στις δραστηριότητές της περιλαμβάνονται η διοργάνωση φεστιβάλ, γιορτών, σεμιναρίων, εργαστηρίων για παιδιά και ενήλικες, ημερίδων ή συνεδρίων σχετικά με την τέχνη του κουκλοθεάτρου, παραστάσεων και δρώμενων και η υποστήριξη δράσεων που προωθούν το κουκλοθέατρο.

Δραστηριοποιείται επίσης, εκδίδοντας βιβλία, το περιοδικό ΝΗΜΑ και άλλα ενημερωτικά έντυπα, προωθώντας τους ελληνικούς θιάσους, παλεύοντας καθημερινά για την αναβάθμιση της τέχνης μας και συμμετέχοντας στο διεθνή διάλογο γύρω από αυτήν.

Έχει συνεργαστεί με πολλούς φορείς (πανεπιστήμια, πολιτιστικά κέντρα, ενώσεις εκπαιδευτικών, δήμους κλπ) συνδιοργανώνοντας εκδηλώσεις και βρίσκεται σε διαρκή επικοινωνία και διάλογο με αρκετούς άλλους θεατρικούς φορείς.

Κάθε χρόνο, με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Κουκλοθεάτρου, η UNIMA-ΕΛΛΑΣ διοργανώνει μια ανοιχτή συλλογική γιορτή για να μοιραστεί την αγάπη για την τέχνη της και να επικοινωνήσει ότι το κουκλοθέατρο ανθίζει και σκορπά απλόχερα φαντασία, σκέψη και γέλιο σε μικρούς και μεγάλους! Η γιορτή αυτή περιλαμβάνει παραστάσεις κουκλοθεάτρου, τόσο για παιδικό, όσο και για ενήλικο

κοινό, παιδικά εργαστήρια κούκλας, εργαστήρια κούκλας ενηλίκων, έκθεση κούκλας παλαιών και νέων κουκλοπαιχτών, παρέλαση με κούκλες και άλλα δρώμενα. Η γιορτή δεν πραγματοποιείται μόνο στην Αθήνα, αλλά επίσης στα Ιωάννινα και τη Θεσσαλονίκη, την Κρήτη, την Κέρκυρα, την Καλαμπάκα, με τους ίδιους όρους. Όλοι οι καλλιτέχνες που συμμετέχουν στη διοργάνωση της Παγκόσμιας Ημέρας Κουκλοθεάτρου εργάζονται εθελοντικά, και όλες οι παραστάσεις και τα εργαστήρια έχουν ελεύθερη είσοδο.

Η γραμματεία και η βιβλιοθήκη της Ένωσης φιλοξενήθηκε για αρκετά χρόνια στο Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης, (Πειραιώς 206, Ταύρος) και ήταν ανοιχτή για το κοινό κάθε Τρίτη και Πέμπτη. Στην παρούσα φάση, βρισκόμαστε σε αναζήτηση νέου χώρου, ο οποίος θα μπορεί να φιλοξενήσει αυτές τις δράσεις μας.

Μέσω της ιστοσελίδας www.unimahellas.org και του δικτυακού τόπου forum.unimahellas.org διαθέτει πολύτιμο υλικό στο διαδίκτυο, βοηθώντας τους ενδιαφερομένους σχετικά με το κουκλοθέατρο, και κρατώντας τα μέλη σε επαφή με ερεθίσματα για δημιουργικό διάλογο, με θέματα που απασχολούν τους φίλους της κούκλας και τους επαγγελματίες αλλά και ως μέσω επικοινωνίας για ενημερώσεις, ανακοινώσεις για δράσεις του συλλόγου και των μελών.

Η UNIMA-ΕΛΛΑΣ χρηματοδοτείται από τις συνδρομές των μελών της. Όλες οι δράσεις και η πολυετής συνεισφορά της στο πολιτιστικό τοπίο της χώρας, έχουν στηριχθεί στο μεράκι και την εθελοντική εργασία των επαγγελματιών, ερασιτεχνών και φίλων του κουκλοθεάτρου.

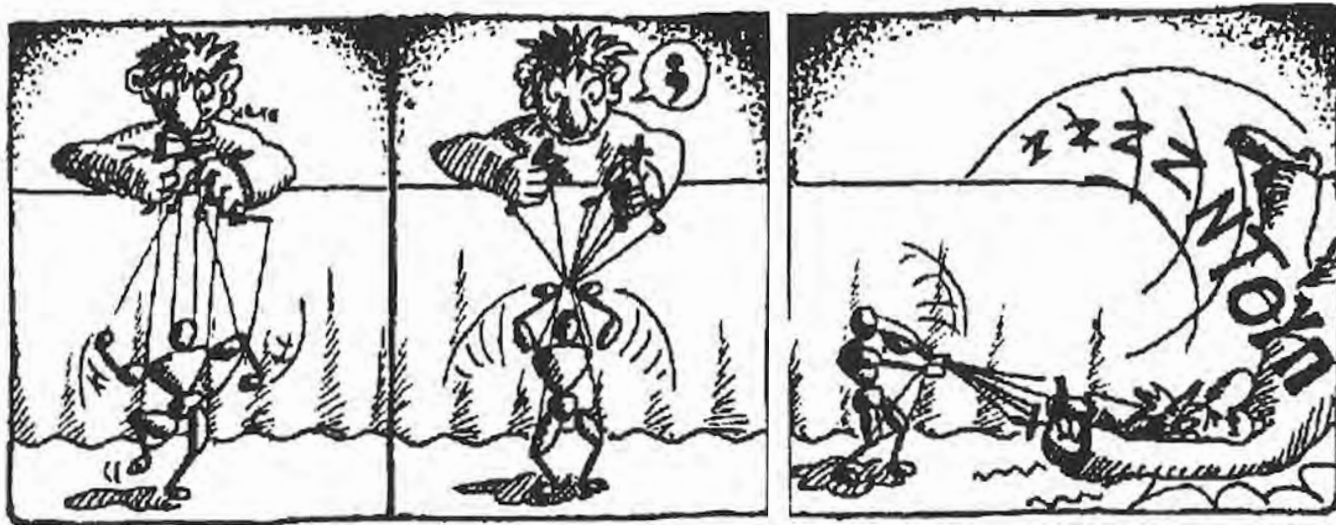
Για να γίνετε μέλη του Ελληνικού Κέντρου Κουκλοθεάτρου Unima Ελλάς, μπορείτε να ακολουθήσετε τους παρακάτω τρόπους:

Να καταθέσετε το ποσό των 30€ (που θα αντιστοιχεί στη συνδρομή του 2021) απευθείας στον τραπεζικό λογαριασμό του Συλλόγου, αναγράφοντας την αιτιολογία κατάθεσης: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΜΕΛΟΥΣ και το ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ σας και προωθώντας το αποδεικτικό πληρωμής στο email unimahellas@gmail.com μαζί με τα στοιχεία επικοινωνίας σας.

IBAN: GR2901720110005011075279027

δικαιούχος: ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΝΩΣΗ ΜΑΡΙΟΝΕΤΑΣ UNIMA ΕΛΛΑΣ

Να επικοινωνήσετε μαζί μας είτε στο email: unimahellas@gmail.com είτε στο τηλέφωνο 6909934376

Ταμείο αλληλεγγύης

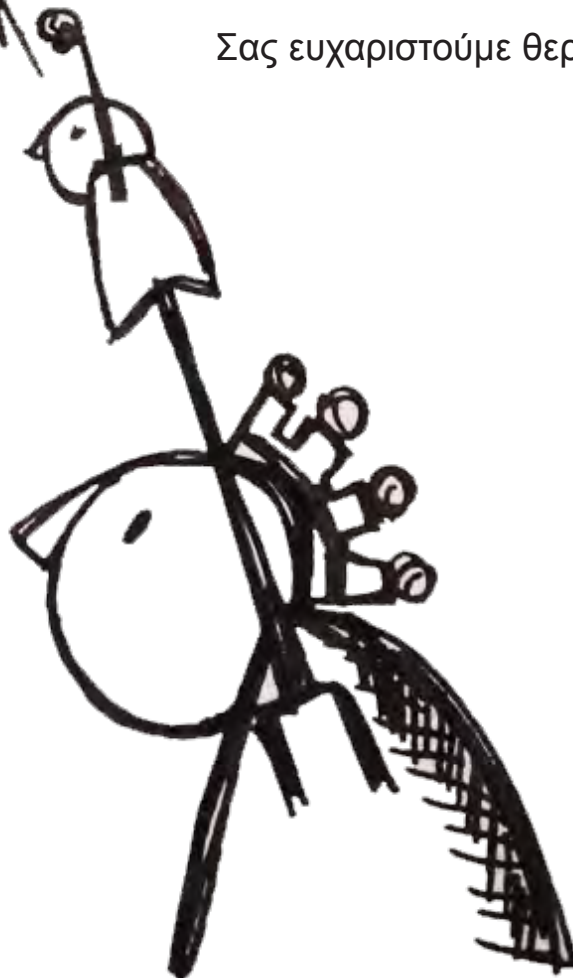
Στις ακραίες συνθήκες κοινωνικού πολέμου που ζούμε, οι κουκλοπαίκτες απαντάμε συλλογικά βοηθώντας όποιον συνάδελφο έχει ανάγκη.

Ενισχύστε το Ταμείο Αλληλεγγύης μας καταθέτοντας οποιοδήποτε χρηματικό ποσό με αιτιολογία: ΤΑΜΕΙΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ στο λογαριασμό της UNIMA (Διεθνής Ένωση Μαριονέτας), στην Τράπεζα Πειραιώς:

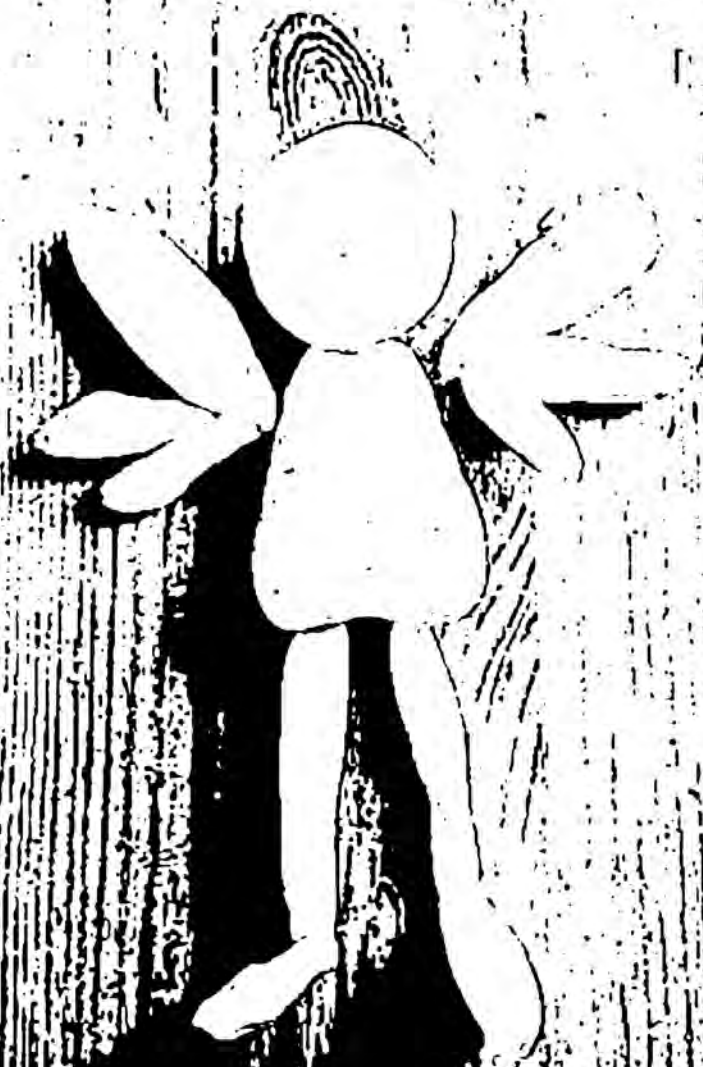
IBAN: GR2901720110005011075279027

Δικαιούχος: ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΝΩΣΗ ΜΑΡΙΟΝΕΤΑΣ
UNIMA ΕΛΛΑΣ

Σας ευχαριστούμε θερμά!

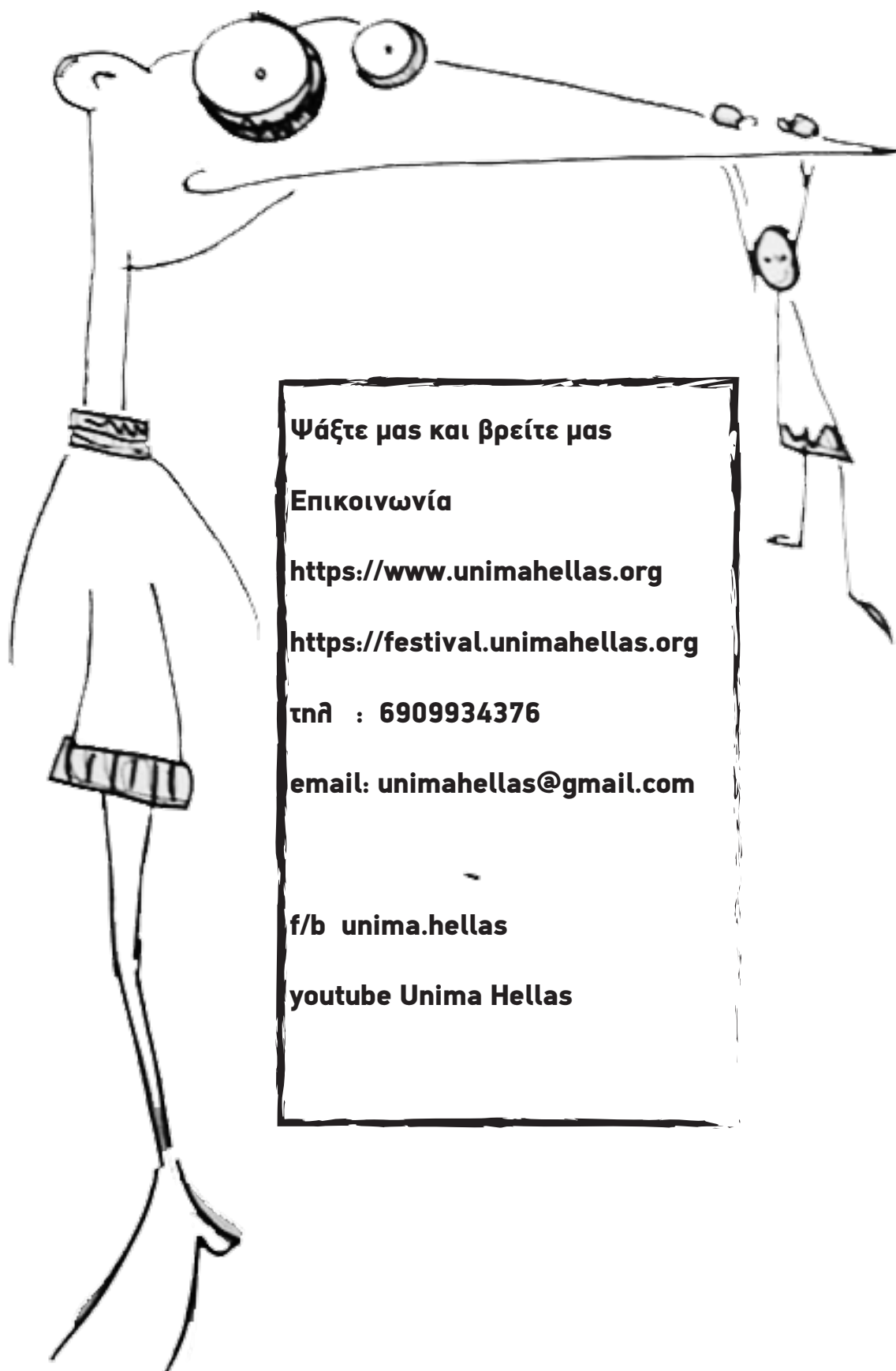

21 Μαρτίου Παγκόσμια ημέρα κουκλοθεάτρου

Επί μένουμε
αισιόδοξοι

-Οι κούκλες να μας οδηγούν στο όνειρο, αλλά και στο ξύπνημα: η παράσταση τελειώνει και οι άνθρωποι συνεχίζουν να χρειάζονται φροντίδα.-

Ψάξτε μας και βρείτε μας

Επικοινωνία

<https://www.unimahellas.org>

<https://festival.unimahellas.org>

τηλ : 6909934376

email: unimahellas@gmail.com

f/b [unima.hellas](#)

youtube [Unima Hellas](#)

Το παρόν έντυπο είναι προϊόν συλλογικής δουλειάς συναδέλφων κουκλοπαιχτών και διατίθεται ελεύθερα προς όλους τους φίλους της κούκλας.